

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU ȘI TOVARĂȘA ELENA CEAUȘESCU S-AU ÎNTORS ÎN PATRIE DUPĂ RODNICELE VIZITE ÎNTREPRINSE ÎN R. P. CHINEZĂ ȘI R. P. D. COREEANĂ

Vibrantă și unanimă prețuire a poporului față de noua și strălucita acțiune politică de larg răsunset internațional, față de noua și marea contribuție la promovarea idealurilor scumpe ale prieteniei și colaborării în lume



O adevărată sărbătoare a prieteniei trainice și conlucrării multilaterale româno-coreene



Vizita oficială de prietenie a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, împreună cu tovarășa ELENA CEAUȘESCU, în R.P.D. Coreeană
Imagini și comentarii în paginile 2-3

Portret colectiv despre oțelarii Galațiului

RĂSPUNDERE, ADICĂ EROISM

pagina 5

La Iași, despre monumente

**Orașul străvechi
din orașul cel tânăr**

paginile 12-13

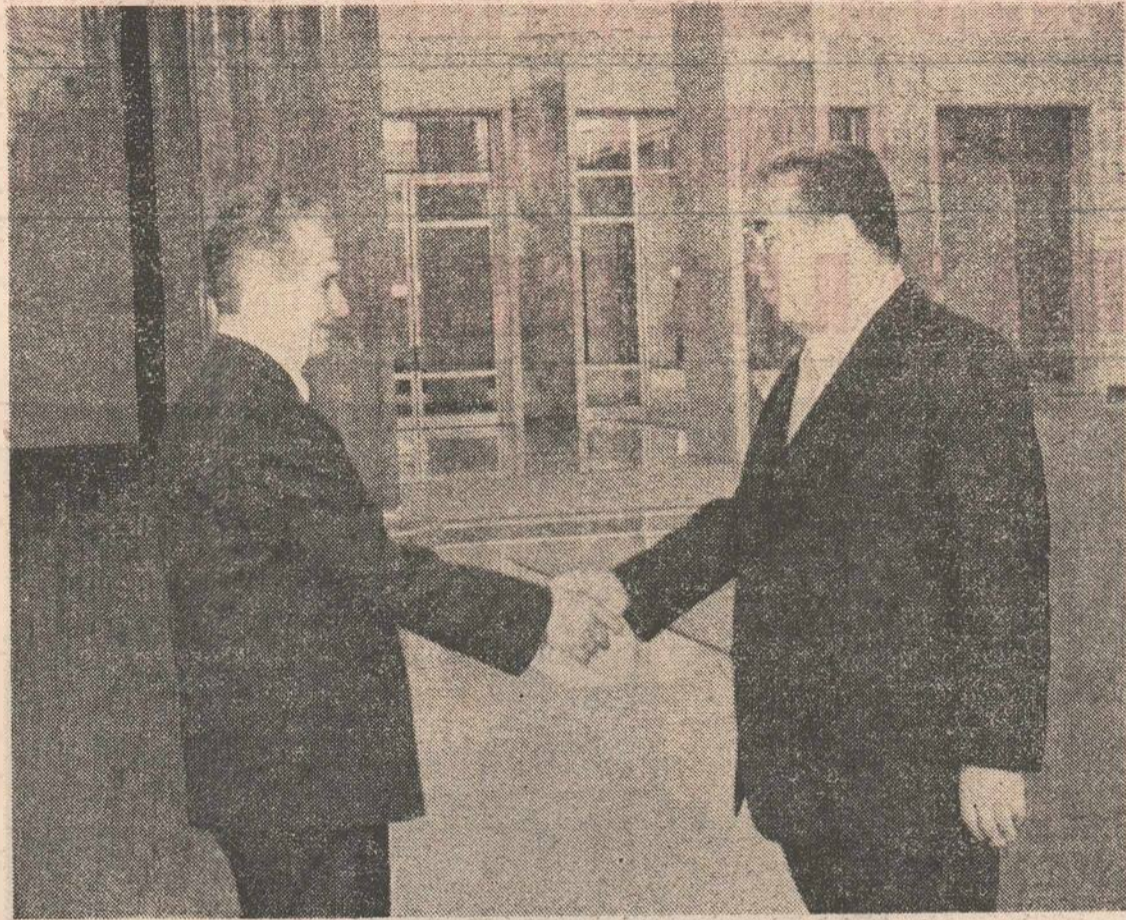
O rubrică la debut :

**NOUL PE FIȘA DE PONTAJ
A FIECĂREI ZILE**

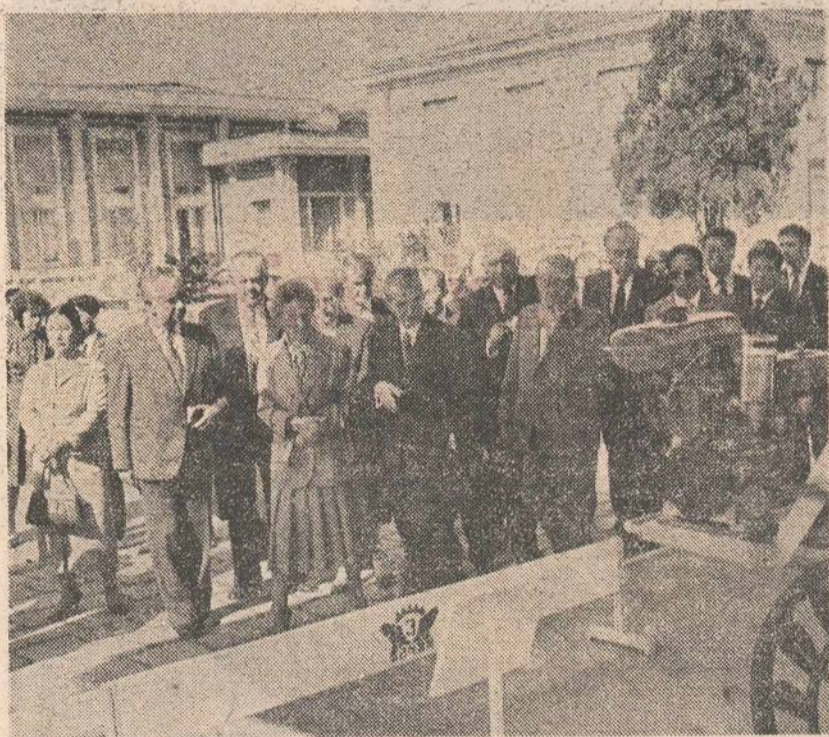
pagina 8

Vizita oficială de prietenie a tovarășului Nicolae Ceaușescu,

— un nivel și mai înalt relațiilor de strînsă prietenie



Primire cordială și caldă
ospitalitate solilor poporului
român, expresie a sentimentelor
de prietenie, stimă și respect
reciproc



Distanța geografică mare n-a constituit niciodată pentru două țări un obstacol în fața dezvoltării de relații de prietenie și de colaborare pe toate planurile, dacă aceste relații sînt așezate pe principiile trainice ale respectării suveranității și independenței naționale, egalității în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc, nerecurgerii la forță și la amenințarea cu forța, ale dreptului fiecărui popor de a-și hotărî singur destinul. Cu atît mai mult aceste distanțe nu pot împiedica promovarea de raporturi strînse, multilaterale între state pe care le unesc comunitatea de orînduire și de idealuri. Așa se prezintă situația și în privința relațiilor dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Democrată Coreeană. Avînd bogate tradiții în trecutul de luptă al poporului român și al poporului coreean pentru înlăturarea aspirării străine și pentru o viață mai bună, pentru eliberarea națională și socială, aceste relații s-au îmbogățit și au dobîndit un conținut nou, superior, în anii făturii socialismului în cele două țări, cînd colaborarea noastră s-a dezvoltat în toate domeniile — pe plan politic, economic, tehnico-științific și cultural, ca și în sfera vieții internaționale, în lupta pentru pace și progres, pentru făturarea unei lumi mai bune și mai drepte. Rolul hotărîtor în dezvoltarea relațiilor dintre țările și popoarele noastre l-au avut și-l au înlăturările frecvente, devenite tradiționale, dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, și tovarășul Kim Il Sen, secretar general al Comitetului Central al Partidului Muncii din Coreea, președintele Republicii Populare Democrată Coreeană,

care, prin hotărîrile adoptate, au deschis de fiecare dată noi perspective conlucrării româno-coreene. Tocmai sub semnul tradiționalelor legături de prietenie și colaborare româno-coreene, al dezvoltării continue a conlucrării rodnice în interesul celor două țări și popoare, al cauzei socialismului, progresului și păcii a avut loc recenta vizită oficială de prietenie în R.P.D. Coreeană a tovarășului Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, la invitația tovarășului Kim Il Sen.

În timpul întîlnirilor și al convorbirilor oficiale, cei doi conducători de partid și de stat au exprimat satisfacție pentru noul dialog româno-coreean la cel mai înalt nivel, apreciînd că el se înscrie ca un moment important în evoluția relațiilor de colaborare româno-coreene, menit să contribuie la întărirea și la adîncirea prieteniei și solidarității dintre cele două partide, țări și popoare. S-a relevat că există largi posibilități pentru adîncirea colaborării economice, tehnico-științifice și culturale, care pot fi valorificate în continuare, spre binele și în folosul accelerării construcției socialiste în cele două țări, al înlăturirii programelor și obiectivelor de dezvoltare economico-socială. Tocmai o asemenea valorificare o realizează înțelegerile la care s-a ajuns, printre care acordul de lungă durată privind dezvoltarea colaborării economice și tehnico-științifice pînă în anul 2000. Aceste înțelegeri vor ridica, fără îndoială, pe trepte tot mai înalte prietenia și colaborarea româno-coreeană, în interesul și spre binele ambelor popoare, al cauzei socialismului și păcii în lume.

Abordîndu-se probleme ale situației internaționale,

tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că problema fundamentală a zilelor noastre o constituie oprirea cursei înarmărilor, trecerea la dezarmare, și în primul rînd la dezarmarea nucleară, apărarea dreptului suprem al popoarelor, al oamenilor la existență, la viață, la libertate și independență, la pace. Conducătorul partidului și statului nostru a subliniat că trebuie să se renunțe definitiv la politica de forță și de amenințare cu forța, la acțiuni și confruntări militare, care provoacă mari daune materiale și imense suferințe popoarelor, și să se treacă în modul cel mai hotărît la soluționarea tuturor problemelor dintre state exclusiv pe cale pașnică, prin tratative. În acest spirit, a remarcat tovarășul Nicolae Ceaușescu, România a propus în cadrul actualei sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. adoptarea unui **Apel solemn** către toate statele aflate în conflicte militare, pentru încetarea imediată a luptelor și trecerea la rezolvarea problemelor pe calea tratativilor, precum și a unui **Angajament solemn** de nerecurgere la forță și de neamestec, sub nici o formă, în treburile interne ale altor state. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a reafirmat și cu acest prilej întregul sprijin al Partidului Comunist Român, al României socialiste față de inițiativele Partidului Muncii din Coreea, ale tovarășului Kim Il Sen, în legătură cu reducerea tensiunii în Peninsula Coreeană, cu organizarea unui dialog, sub diferite forme, între cele două părți ale Coreii, considerînd că ele sînt raționale și juste și că pot deschide calea reunificării pașnice și democratice a Coreii.

Referîndu-se la sprijinul acordat de România Coreii prietene, tovarășul Kim Il Sen a spus: „Dumnea-

împreună cu tovarăsa Elena Ceaușescu, în R.P.D. Coreeană și colaborare dintre cele două țări, partide și popoare



Convorbiri rodnice,
contribuții
hotăritoare
la dezvoltarea
raporturilor
bilaterale, a
conlucrării în viața
internațională



voastră, stimate tovarăse Nicolae Ceaușescu, ați reafirmat, și cu acest prilej, puternica solidaritate și sprijinul activ față de lupta dreaptă a poporului nostru pentru unificarea independentă și pașnică a patriei. Aceasta constituie un puternic îmbold pentru poporul nostru. Folosesc această ocazie pentru a exprima profunda grațitudine tovarășului Nicolae Ceaușescu, partidului comunist, guvernului și poporului român pentru sprijinul și suportul moral sincer, constant și neabătut acordate luptei poporului nostru pentru edificarea socialismului, pentru unificarea de sine stătătoare și pașnică a patriei".

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarăsa Elena Ceaușescu au vizitat expoziția realizărilor construcției socialiste inaugurată în acest an, cu prilejul celei de-a 40-a aniversări a eliberării patriei și al sărbătoririi a patru decenii de la crearea Partidului Muncii din Coreea. Înălții oaspeți români au vizitat, de asemenea, zone din centrul orașului Phenian. La vizite au luat parte tovarășii Valentin Ceaușescu, Ion Dincă, Ștefan Andrei, alte persoane oficiale.

Tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu, prim viceprim-ministru al guvernului, președintele Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, a primit la Phenian o delegație a oamenilor de știință din R.P.D. Coreeană. În timpul primirii, s-a dat expresie înaltului omagiu pe care oamenii de știință coreeni, specialiști din cercetare și producție îl aduc activității prodigioase a tovarășei Elena Ceaușescu în domeniul cercetării științifice și în fruntea Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie, profundă admirație pentru contribuția oamenilor

de știință români la îmbogățirea patrimoniului mondial. Tovarășa Elena Ceaușescu a transmis oamenilor de știință coreeni, cercetătorilor și specialiștilor din producție cele mai calde felicitări pentru rezultatele obținute precum și urări de noi și tot mai importante succese în opera lor importantă în societate, în conlucrarea cu colegii lor români.

Pe parcursul întregii vizite, înălții soli ai poporului român au fost întâmpinați cu manifestări de profundă stimă și de deosebită prețuire. Un moment impresionant l-a constituit marele miting al prieteniei româno-coreene desfășurat în piața din centrul Phenianului. Cu acest prilej, frumosul oraș a trăit din nou clipe de neuitat. Sute de mii de locuitori s-au adunat pentru a exprima, într-o emoționantă manifestare populară, sentimentele de stimă și prețuire față de conducătorul partidului și statului român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, deplina satisfacție față de vizită și de rezultatele fructuoase ale noului dialog la nivel înalt româno-coreean. Cei prezenți au luat cuvântul tovarășii Nicolae Ceaușescu și Kim Ir Sen. Cuvântările rostite au fost urmărite cu mare atenție și cu deosebit interes de cei prezenți, care și-au exprimat convingerea că noul dialog la nivel înalt româno-coreean va da noi perspective dezvoltării prieteniei și colaborării româno-coreene.

Cei doi conducători de partid și de stat au apreciat în mod deosebit acest dialog. „Sînt convins — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — că actuala vizită va

duce la întărirea și mai puternică a prieteniei și conlucrării româno-coreene în construcția socialismului în țările noastre, precum și la dezvoltarea conlucrării noastre în viața internațională, în lupta pentru pace și dezarmare, pentru îndeplinirea idealurilor de libertate, independență și progres ale tuturor națiunilor lumii". La rîndul său, tovarășul Kim Ir Sen a declarat: „Actuala vizită va reprezenta, neîndoiește, o nouă contribuție la consolidarea și amplificarea pe mai departe a raporturilor de prietenie și de colaborare dintre cele două țări ale noastre, înscrise într-un curs mereu ascendent, constituind, în același timp, un puternic stimulent în lupta poporului nostru pentru edificarea socialismului, pentru unificarea de sine stătătoare și pașnică a patriei".

Moment major în dezvoltarea legăturilor de prietenie dintre popoarele român și coreean, recenta vizită oficială de prietenie a tovarășului Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarăsa Elena Ceaușescu, în Republica Populară Democrată Coreeană constituie o nouă și convingătoare mărturie a bunelor relații româno-coreene, pe multiple planuri, a hotărîrii comune de a ridica pe o treaptă nouă, superioară conlucrarea bilaterală, în interesul reciproc, al cauzei generale a socialismului, a colaborării și a păcii în lume.

ION D. GOIA ■

*Prezentăm noi imagini sugestive din dialogul
româno-chinez la nivel înalt*

PRIETENIE STATORNICĂ, COLABORARE RODNICĂ

Conducătorii de partid și de stat ai celor două țări și-au exprimat deplina satisfacție pentru convorbirile avute și pentru rezultatele rodnice ale vizitei oficiale de prietenie în R.P. Chineză a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România. S-a apreciat, de comun acord, că înțelegerile la care s-a ajuns cu acest prilej, expresie elocventă a raporturilor de strînsă prietenie dintre Republica Socialistă România și Republica Populară Chineză, vor da un nou și puternic impuls dezvoltării, în continuare, a conlucrării dintre cele două partide și state în toate domeniile, în slujba intereselor fundamentale ale popoarelor români și chinezi, în folosul cauzei generale a păcii în lume.

(Din Comunicatul comun de presă)



Din vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, în R.P. Chineză, prezentăm secvențe care s-au derulat după închiderea ediției numărului nostru trecut, în care am prezentat vizita pe larg. Conducătorul partidului și statului nostru s-a reîntîlnit cu tovarășul Hu Yaobang, secretar general al C.C. al Partidului Comunist Chinez, și cu tovarășul Li Xiannian, președintele Republicii Populare Chineze. În timpul întîlnirilor s-a manifestat satisfacția pentru caracterul fructuos al dialogului la nivel înalt româno-chinez, convingerea că înțelegerile la care s-a ajuns au pus o temelie trainică pentru dezvoltarea și mai puternică în viitor, pe multiple planuri și la un nivel superior, a raporturilor politice generale, a colaborării economice și tehnico-științifice, a conlucrării celor două țări în viața internațională.

Sentimentele de dragoste și de prietenie deosebită față de înalții soli ai poporului român și-au găsit o vibrantă manifestare cu prilejul marelui miting al

prieteniei româno-chineze de la Wuhan, capitala provinciei Hubei. Cei prezenți au salutat cu multă bucurie vizita conducătorului poporului român, eminentă personalitate politică a lumii contemporane, vechi prieten al poporului chinez, dînd, totodată glas convingerii că noul dialog la nivel înalt româno-chinez va avea o importanță deosebită pentru ridicarea pe o nouă treaptă a prieteniei statornice româno-chineze. În cuvîntarea rostită la miting tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că „Poporul nostru apreciază în mod deosebit relațiile cu Partidul Comunist Chinez, cu poporul chinez, cu Republica Populară Chineză, care s-au dezvoltat și s-au întărit continuu în decursul multor ani, au rezistat multor împrejurări grele, corespunzînd pe deplin intereselor construcției socialiste din țările noastre, cauzei prieteniei și păcii în lume”. La rîndul său, tovarășul Hu Yaobang a declarat: „Aș dori să subliniez un lucru în mod special: China nu va uita acele țări și popoare care ne-au simpatizat și ne-au sprijinit revoluția și construcția, care ne-au ajutat și ne-au sprijinit în

momentele grele. România se numără tocmai printre aceste țări. Poporul chinez consideră sprijinul și prietenia dumneavoastră drept cel mai ales și cel mai de preț lucru din lume. Generația noastră nu va uita acest lucru: vom educa și generațiile noastre viitoare să nu uite în vecii vecilor acest lucru”.

În Comunicatul comun de presă se spune că, apreciînd rezultatele noului dialog româno-chinez la nivel înalt, conducătorii celor două țări și-au exprimat deplina satisfacție pentru convorbirile avute și pentru rezultatele rodnice ale vizitei tovarășului Nicolae Ceaușescu în R.P. Chineză. Înțelegerile la care s-a ajuns, se spune în Comunicat, vor da un nou și puternic impuls dezvoltării în continuare a conlucrării dintre cele două partide și state în toate domeniile, în slujba intereselor fundamentale ale popoarelor români și chinezi, în folosul cauzei generale a păcii în lume.

ION CODRU ■

Combinatul siderurgic Galați:

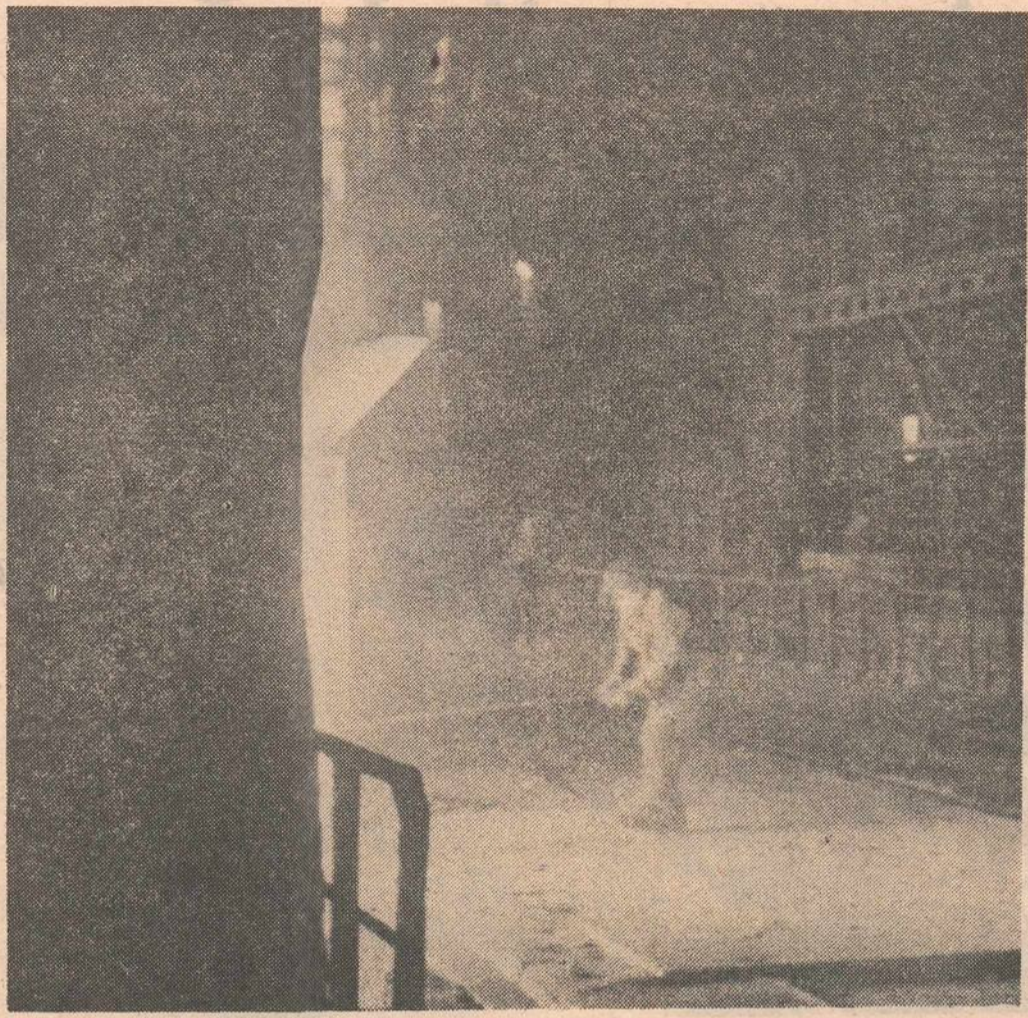
Vatră a muncii eroice, a spiritului revoluționar

impulsionată și sprijinită la nivelul C.I.T., organism al F.D.U.S., animată și de neastimpărul tinărului ei președinte, inginer Viorel Munteanu (35 de ani, media de vîrstă pe combinat fiind 31,5), n-au întârziat: 8 cereri de brevet depuse la O.S.I.M., 16 invenții și inovații aplicate, tot altele în curs de experimentare. Economile postcalulate vorbesc de la sine: 212

zei de aprindere a gazului metan injectat în furnale" (brevet nr. 86 725), ajunge să reducă cu 16,5 kilograme de coals necesarul pentru obținerea unei tone de fontă, asigurînd o eficiență economică de exact 153 067 000 lei anual, parcă nu mai intră în discuție, greșesc?, o realizare de fiecare zi! Cam aceeași economie antrenează și modificarea pe care alți 3 ingineri, Alexandru Georgescu, Rîndunel Hanganu și Vasile Filimon, sînt pe punctul de a o aduce sistemului de termoficare, în vederea utilizării resurselor energetice refolosibile conținute în apele de răcire ale agregatelor siderurgice. În loc să se oprească, ca pînă acum, în turnuri, apa rezultată din răcirea instalațiilor va fi condusă către recuperatoare și, ulterior, transmisă termoficării, contribuind nu doar la încălzirea incintelor C.S.G., ci și, ca proiect în execuție, la cea a blocurilor din cartierul Aviatorilor, aflat în vecinătate. Cînd am vizitat combinatul, în treacăt fie spus, inginerul Doina Grecu tocmai se întorsese din Italia. Participase, la Ferrara, la Simpozionul european de coroziune, cu o comunicare, inspirată tot din aria valorificării (în colaborare cu chimistul Gheorghe Popescu de la I.C.E.M.), care a stîrnit, prin noutate, un deosebit interes, tratînd probleme legate de realizarea unor noi materiale de protecție în sectorul cocschimic. Gazul de coals, mi-a explicat, are un puternic efect coroziv, periclitînd instalațiile și silind la înlocuirea grăbită a acestora. Ce-au observat cei 2? Că smoala rezultată din distilarea gudronului, altădată depozitată în halde, poate fi folosită la sintetizarea unui protector, aplicarea acestuia ducînd, lucru dovedit, la dublarea perioadei de viață a instalațiilor. Simplu ca bună-ziuă, nu? Numai aparent, pentru că a fost nevoie, pentru a se ajunge unde s-a ajuns, de multă muncă și de multe nopți albe. Dar, vorba inginerului Grecu, a meritat cu prisosință!

După cum a meritat, din toate punctele de vedere, și vizita reporterului la Combinatul siderurgic Galați. A început ei, fără exagerare, prin a se simți rătăcit pe marile „bulevarde” ale C.S.G. (unele lungi de 15 kilometri!) și în umbra zgîrie-norilor furnalelor, dar a continuat prin a descoperi, în tot locul, oameni de nădejde, pe a căror minte și pe ale căror brațe vinjoase industria românească se poate baza la orice oră din zi și din noapte. Și, așternînd acest reportaj, el nu face altceva decît să adeverească despre o veghe neîntreruptă și despre niște siderurgiști de excepție, pentru care noul nu e doar o sarcină de serviciu, ci infinit mai mult. O stare de spirit.

OVIDIU IOANIȚOIA ■



Intr-o viață de reporter purtată prin atîtea și atîtea împrejurări, de puține ori m-am simțit copleșit ca zilele trecute, cînd am poposit la Combinatul siderurgic Galați. De puține ori sau, și mai corect, niciodată, cu toate că n-am ajuns la Galați, cum se spune, cîine surd la vinătoare. Am tot citit, aflînd, printre altele, că această prestigioasă realizare a Epocii Ceaușescu, inaugurată de însuși secretarul general al partidului, la 14 septembrie 1967 (cînd s-a dat în folosință laminorul 1 de tablă groasă), reprezintă azi cea mai mare și mai complexă unitate a economiei noastre. Eram deci avizat și, totuși, m-am descoperit tulburat într-o imensitate industrială imposibil de bătut cu pasul într-o singură zi, lucru explicabil și prin aceea că C.S.G. acoperă, pe platforma Smîrdan, aproape 14 hectare. N-au fost, firește, atîtea de la bun început. Expresie concretă a politicii de industrializare socialistă, promovată cu înțelepciune și consecvență de tovarășul Nicolae Ceaușescu, combinatul gălățean s-a dezvoltat de la an la an (alocîndu-i-se fonduri de investiții de circa 3 miliarde anual), devenind o puternică „cetate a oțelului”, nu doar una dintre cele mai redutabile în această parte a Europei, ci și cunoscută pretutindeni, produsele ei fiind în prezent solicitate și apreciate în 39 de țări, pe toate continentele. Nu e-aș vrea să mă justific, făcîndu-vă părtași la tulburarea ce m-a cuprins în mijlocul combinatului, dar vă las să judecați singuri, stîmțați cititori, furnizîndu-vă numai cîteva informații.

Sînt cu totul, la C.S.G., 8 uzine (coco-chimică, aglomerare furnale, oțelării refractare, laminate plate etc), în care lucrează atîția oameni cîtă populație are un oraș ca Bistrița sau Cîmpina. La o capacitate proiectată de 10 milioane de tone de oțel pe an, combinatul posedă un port propriu, iar prin cele 7 gări uzinale ale sale (prevăzute, desigur, și cu un depou!) circulă în 24 de ore în jur de 2 000 de vagoane. Iată o altă dată care, chiar dacă nu aparține direct producției, vine să sublinieze dimensiunile combinatului: în incinta lui funcționează nu mai puțin de 16 policlinici! E limpede cred, fără a mai insista, că aici, unde se produce a sută parte din oțelul lumii, se manevrează zilnic și

dezinvolt cu alte unități de măsură, gigantice, și că tot acest cadru, impresionant prin orizonturile lui parcă halucinante, te poate face pe tine, cel venit din afară, să te simți mic, să te simți pierdut. Complezînd „schita de portret” a C.S.G., se cuvine să adaug că el asigură 98 la sută din necesarul de produse plate (în principal tablă) al industriei autohtone, participînd totodată cu un sfert din producție la amplele și ambițioase acțiuni de cooperare internațională întreprinse de România socialistă. La ora la care aici, pe malul Dunării, se realizează peste 400 de mărci de oțel, într-o gamă variată, înțelegînd prin asta și oțel aliat și slab aliat, mai rezistent, mai pur, mai sudabil etc., eforturile și rezultatele muncii oamenilor din combinat se regăsesc la fiecare pas și, ca să zic așa, la ocazii speciale. Adică, în toate obiectele de uz casnic și gospodăresc, la îndemîna noastră, dar și, în procente tot mai mari, pe benzile de construcție de la „Dacia” și „Oltcit”, în instalațiile canalului Dunăre-Marea Neagră, pe platformele de foraj marin, în centralele atomoelectrice, în gazoductele cu diametre crescute (tablă cu lățime de 4 000 mm!) etc. Fără îndoială că ele depun mărturie viguroasă, inconfundabilă, despre un nivel al dotărilor foarte modern (pînă și laminarea tablei groase e trecută pe calculatoare de proces), precum și, asta înțîi și înțîi, despre un mod revoluționar de a gîndi și acționa, despre o deschidere permanentă față de nou, căutat și promovat pe toate căile, într-o impresionantă „profesiune de credință”.

Despre Combinatul siderurgic Galați și despre oamenii lui de ispravă s-ar putea scrie, m-am convins, o carte. Și ea ar fi, nu exagerez, mai ușor de întocmit decît o relatare ca aceasta, limitată ca spațiu și ademenită, în documentare, de o sumedenie de subiecte. Este și motivul pentru care, dezmeticit după cîteva ceasuri, mi-am propus să mă restrîng, îndreptîndu-mi atenția către bătălia pentru nou, zăbovind asupra ei.

O bătălie, o spun din capul locului, aflată la C.S.G. la ea acasă și cu atît mai actuală cu cît, la inițiativa Biroului executiv al Consiliului Oamenilor Muncii din combinat, anul 1985 a fost declarat „Anul tehnologiilor noi”. Ale-



gînd (am avut de unde alege!), să notez că, față de 1984, numai pe primele 9 luni ale anului 1985 s-au asimilat 20 de mărci noi de oțel, introducerea unor tehnologii moderne ducînd, între altele, la înlocuirea coalsului cu smoală (la furnalul 3), la optimizarea granulăției cărbunilor, în vederea creșterii densității șarjei de cocsificare, la obținerea oțelului pentru construcții de țevi sudate destinate transportului de petrol și gaz, și așa mai departe. Un limbaj specios nu-i așa, greu de asimilat, ezoteric chiar. De acord, dar vă invit să cîntăriți beneficiile înregistrate și sporirea productivității muncii cu 5,8 la sută, comparativ cu lunile ianuarie-august 1984, reducerea consumului energetic, la tona de oțel, cu 6,5 la sută față de anul trecut, micșorarea cheltuielilor de producție cu 8,7 lei la o mie de lei producție marfă etc. etc. Unul dintre interlocutorii mei, doctorul inginer Florea Strugari, șeful serviciului tehnic, zicea nu fără o urmă de satisfacție în glas că, în raport cu anii anteriori, „Comisia inginerilor și tehnicienilor din combinat, cercurile inovatorilor și inventatorilor au reușit să mobilizeze în mai mare măsură colectivele de creație tehnico-științifică, trecîndu-și în planul tematic 44 de obiective și, în marea lor majoritate, îndeplinindu-le pînă acum”. Consecințele acestei strădanii,

milioane lei. Sigur că mai sînt multe de făcut, semnalîndu-se încă unele întârzieri în asimilarea unor noi mărci de oțeluri, întârzieri pentru a căror recuperare lucrătorii combinatului fac front comun, dar asta nu mă împiedică să afirm că marea colectiv de oameni ai muncii de la C.S.G. constituie un puternic avanpost în lupta pentru nou, siderurgiștii gălățeni înțelegînd să-și exprime și așa, prin dovezi de inteligență cit mai valoroase, atașamentul față de politica partidului, răspunzînd ferm, concret, revoluționar, la îndemnul adresate lor, în repetate rînduri, de tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Că lucrurile stau așa, și nu altfel, o demonstrează și faptul că, la capitolul invenții și inovații, combinatul ocupă în ramura siderurgiei locul 1, numărul temelor de cercetare cuprinse în planul de stat și departamental fiind, la C.S.G., dublu față de 1984. Despre toate aceste succese, oamenii combinatului fac referiri cu parcimonie, pîrîndu-li-se obligații, nu prilejuri de laudă. Asta și sînt, firește, dar cînd o invenție precum cea datorată inginerilor Ștefan Banu, Florea Strugari, Oancea Buzea, Mircea Ionescu, Alexandru Tătărușanu, Iancu Niță, Gheorghe Manea și Ștefan Mantea, privind „procedeu și dispozitiv de reglare a vite-

Toamnă la Amărăștii de Jos



Irigațiile au schimbat soarta recoltelor, iar fiii satului, destinul comunei

La Amărăștii de Jos au înflorit merii. Soarele cade ca în iulie și te amețește. Oile nu dau de-un fir de iarba și în crăpăturile pământului poți să plantezi un copac. Ultima ploaie a fost joi 29 august; a venit pe seară, cu economie și cam la spartul târgului. Dar ploaia e ploaie și oricum ar fi tot bucură, pentru că aici e secetă de patru ani și fără irigații și rîvna oamenilor seceta și-ar face de cap. De mirare sau nu, producția de grâu tot a ajuns la 3 100 kg la hectar, zic de mirare fiindcă într-o noapte de iulie, miercuri spre joi, grindina a pus la pământ cam trei sferturi din toate culturile. Oamenilor nu le venea să creadă și noaptea aceea, ca și ploaia din august, le-a rămas în minte pentru ani mulți.

Inginerul Ion Mitrică, președintele C.A.P.-ului a notat în carnețel tot: cînd și cît a plouat și la ce oră a început ploaia. Cea mai mare secetă a fost între 23 iunie și 29 august, numai 2 milimetri de apă. Iar pentru condiții normale de

vegetație sînt necesare 2 irigații a 600 metri cubi la hectar. De fapt, recoltile bune ale Amărăștii de Jos se datorează irigațiilor. Și de la recolte au venit toate: frumusețea comunei, bunăstarea oamenilor. Inginerul Ion Mitrică pare nedormit, deși vreo șase ore de somn tot prinde noaptea. Campania cu grijile ei li se citește oamenilor pe față. „La cinci jumătate, șase, zice Ion Mitrică, toată suflarea C.A.P.-ului e la muncă. Și pensionarii. Cei cu afecțiuni se ocupă de tutun. Mie mi se pare că în campanie nu poți să minți. Dacă minți și chiulești, se vede. Seceta, pînă la urmă, are lucrul ăsta bun, alege oamenii. Dar, cu mina pe inimă vorbind, amărăștenii nu știu ce-i odihna în campanie. Nici navetiștii. Cu noaptea în cap, pleacă la Caracal, la fabricile de confecții sau vagoane. După muncă, vin acasă și se apucă iar de muncă. Hărnicia asta ne dă, printre altele, ca să iau un exemplu, cam 10 000 kg știuleți porumb la hectar. Cu cîteva zile

în urmă, ne-a vizitat tovarășul secretar general al partidului și ne-am bucurat să-i putem arăta isprava noastră. Pe o parcelă aveam 66 000 plante cu 52 000 știuleți la hectar, știuleți cu o greutate medie de 250 grame. Tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a felicitat, de fapt, s-a bucurat alături de noi, și ne-a recomandat ca la anul să semănăm mai devreme pentru furaje”.

Comuna are străzi tăiate frumos și case zdravene ridicate cu simțul duratei. Oamenii nu mai pleacă, ba mai mult, se întorc acasă și așa se face că tot ce au se datorează în bună măsură acestei reveniri. Pe marginea șoselei, rigolele și copacii albiți cu var dau prospețime locului, iar teii și un soi de pini decorativi luptă cu arșița, cu soarele care stoarce pământul de vlagă. Șoseaua și străzile pietruite sînt goale, iar pacea asta de toamnă lungă și calmă dă comunei un aer de „dintotdeauna” și de veșnicie.

Marin Moanță, secretarul consiliului popular, de 33 de ani la primărie, are aerul unui militar de carieră și în orice discuție îți lasă impresia că raportează. Știe totul despre Amărăștii de Jos și despre oamenii lui, ca o bancă de date, îl întrebi și începe scurt, milităros: „Comuna are 1 700 de gospodării, o sută de familii cu peste 150 000 lei depuși la C.E.C., numărăm 360 de autoturisme (alți 100 de cetățeni sînt înscrisi) și 260 posturi telefonice particulare; avem 6 medici, 65 de profesori (nici unul nu face naveta, motiv pentru care anul acesta 17 dintre elevii noștri au intrat la facultate), o secție a spitalului județean cu 100 de paturi (nu mai bate lumea drumurile pînă la Craiova sau București), 3 școli, 4 grădinițe, 1 cîmin cultural, 3 magazine mixte, 8 secții de prestări servicii. În 1985, pînă la 30 septembrie, s-au născut 117 copii, ultimul fiind Ioana Denisa Bărbulescu, din părinți cooperatori; cel mai bătrîn bărbat este Dumitru Drăgoi, oamenii îl știu de Dumitru Cotoilă, are 93 de ani și lucrează la tutun și vie în grădina personală. Drumurile principale sînt asfaltate, iar celelalte modernizate, în trecut fie zis, nu găsești o groapă. Încolo, ar mai fi echipa de fotbal Unirea, din onoare, care, anul trecut, la intrarea în C, a avut ghinion...”

Comuna Amărăștii de Jos se autofinanțează de ani buni. Potrivit celor spuse de primarul său Marin Ghiță, comuna dă la buget în jur de un milion, un milion și jumătate lei, anual, iar din contribuția cetățenilor s-a făcut mult din tot ceea ce vezi frumos și durabil, după cum tot din contribuție, obștea își propune, pentru cîincinalul viitor, dăruirea centrului civic, construirea unei săli de sport și a unei săli de bibliotecă, extinderea alimentării cu apă și pietruirea drumurilor în totalitate. „Avem în comună două C.A.P.-uri, un S.M.A., cooperativă de producție și achiziție, uscătorie de tutun, cea mai mare din țară, un F.N.C. local, un complex de creștere și îngrășare a taurinelor și multe altele, dar nu în ultimul rînd

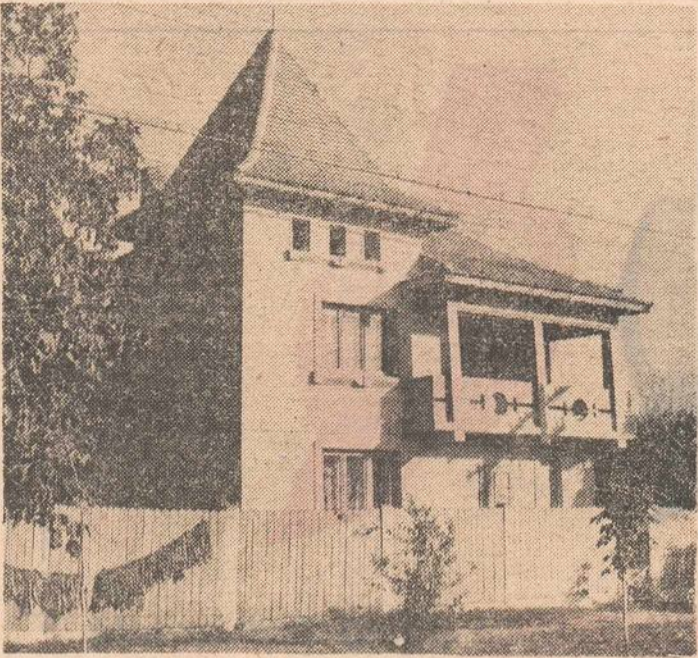
un sistem de irigații bine pus la punct, spune primarul. Nu ne temem de secetă dar grindina ne-a luat foarte mult. Ne bizuim în primul rînd pe oameni, pentru că intrați în campanie nu mai au somn și pun cu toții umărul. Fiind cu toții fiii ai satului, comuna n-are decît de cîștigat. Sînt inimoși și mintoși. Am procurat o instalație de forat puțuri, vom foră chiar și pe cîmp, pentru băut și irigat, piesele de schimb pentru mașini, vă spune și directorul S.M.A.-ului, le facem aici, în turnătoria noastră de fontă, din toate astea și din multe altele, v-ar trebui prea mult spațiu ca să le pomeniți. Își trage bogăția comuna Amărăștii de Jos”. Dintre cele multe altele, de care vorbește primarul, inginerul Petre Diaconescu, directorul S.M.A.-ului, amintește de hărnicia și priceperea celor 82 de mecanici ai stațiunii care repară 120 de combine pe an și fac reparatii capitale pentru întregul parc agricol al județului, alături de mecanicii de la S.M.A. Predești și Segarcea.

La ora cînd ne aflăm aici se irigă din plin, „oblojindu-se” arsurile pământului, se lucrează cu 60 de aripi de ploaie (sună al naibii de frumos, dîndu-ți sentimentul că chiar plouă) din cele 70, total care va ajunge pînă la 100, pe măsură ce se va înainta cu înșămînțările. La porumb, între oamenii care nu pleacă de la cîmp 15 ore combinării Ion Olteanu, Marian Bugica și Victor Băcanu, dau între 14 și 16 remorci pe zi, după cum Gheorghe Nicolăină, într-un grup de pensionari și aproape pensionari, depănușează cu bucuria că porumbul pus după grindină, și pe care l-a irigat de trei, patru ori în trei luni, a dat în copt.

La Amărăștii de Jos, irigațiile au schimbat cu totul soarta recoltelor, iar oamenii care s-au întors, fiii satului, au schimbat destinul așezării și nu doar media de vîrstă a locuitorilor, fapt care explică bunăstarea lor, chiar și acum, într-o toamnă lungă, cu apă foarte puțină.



Toată înțelepciunea satului, la depănușat



Frumoasele case ale amărăștenilor



Un service operativ : mecanicii S.M.A.-ului



O altă bogăție a comunei : tutunul



O gură de apă proaspătă pe o arșiță ca în iulie

Fotoreportaj de RĂZVAN BĂRBULESCU
și VICTOR RĂDULESCU

O poveste cosmică într-un cosmos stăpinit de țărani

Pe ing. Nicolae Rîmneanțu, directorul I.A.S. Liebling, județul Timiș, îl poți asculta cearuri în șir. Chiar și zile în șir. Fiindcă are ce spune și fiindcă spune ce spune într-un anume fel. E un povestitor înăscut, în gura căruia chiar și cele mai banale lucruri capătă un contur, o pregnanță, un farmec care le aromează și le învalue, le dă un chip și un înțeles de o unică strălucire. Nu, nu în groasă fațe, nu dilată sensuri, ci, pur și simplu, e posesorul unui diapazon de sensibilitate care transformă în vibrație și trăire vie tot ce atinge. Îmi vorbea despre moșia pe care o păstorește de vreun deceniu (11 000 de hectare, cel mai mare I.A.S. din Banat), și mă simțeam parcă în lumea lui Sadoveanu, într-o lume cu fruntașii pierdute în zări, într-un neajmărit geografic greu de închipuit, la Sadoveanu bîntuit de herghelii de cai sălbatici, la Rîmneanțu de combine și de tractoare (uncori, și de cai!). Îmi vorbea despre iarna acestui an, cu geruri de minus 32 de grade și cu zăpezi pînă la piept, și simțeam cum răbd reumatisme odată cu rîurile înghețate, trosnind de ger în nopți albe. Apoi am suferit de insolatie odată cu cîmpurile calcinate de secetă (62 de grade la sol), după care m-am mai liniștit un pic, am băut o cană cu apă (pămîntul băuse o gură de ploaie) și am vrut să mă odihnesc, ostenit de atîtea perripeții ale cerului și pămîntului. Dar tocmai atunci cineva a strigat „Foc, arde finul!” (era un strigăt care venea de-acum un deceniu, cînd Rîmneanțu avea 41 de ani și abia fusese numit director), în Liebling au început să bată toate clopotele bisericilor, astfel că n-am mai avut ce face, m-am întors cu zece ani îndărăt și, împreună cu Rîmneanțu și cu satul, am luat-o în goană besmetică peste cîmp, să salvăm ce mai puteam salva. A fost luptă mare și în lupta aceea am văzut un ins între două virste, un ins ciolanos, noduros, cu ceva sălbatic pe față, care, atunci cînd furca de lemn cu care fura fin din foc i-a fost mistuită de flăcări, a început să smulgă finul aprins cu mîinile goale și să-l joace sub tălpile cizmelor (care și ele luaseră foc), ca să-l stingă. După luptă l-am văzut pe Rîmneanțu că se duce, cu un pas totuși cam șovăielnic, cam fără chef, către omul acela, stringindu-i mina. Eram și eu lingă ei, părul meu mirosea și el, ca și al lor, a scrum, ca o mătase de porumb transformată în cenușă de țigară. Insul cel ciolanos se numea Ion Petric, era vechi mulgător al I.A.S.-ului și „vechi dușman” al directorului (care director descinsese pe moșia Lieblingului de-a dreptul din facultate, deci de niște ani în care avusesse tot timpul să-și facă și să-și învechească și dușmani, și prieteni), „dușmănie” venind din pricina obscure amindurora. Poate, dintr-un profund neprincipial dar omenesc sentiment de reciprocă antipatie. Cert e că Ion Petric nu pierdea niciodată prilejul să se dea la Rîmneanțu, invinindu-l de caș la gură în materie de zootehnie, iar Rîmneanțu, inginer zootehnist cu bună cotă printre specialiștii domeniului, nu călca grajdul în care mulgea Petric fără să-l afle un milion de cusururi. De prisos să mai spun că de la povestea cu focul Petric e în preț cel mai înalt al inimii lui Rîmneanțu. Cînd Ion și Tuță, băieții mulgătorului, au isprăvit școala de tractoriști și s-au prezentat cu toată sfilă la I.A.S., punînd pe masa directorului cereri de angajare, Rîmneanțu le-a semnat pe loc deciziile de încadrare, abdicînd pentru prima oară de la un draconic principiu, de fapt de la un legămint luat față de sine, potrivit căruia nimeni nu poate intra pe poarta I.A.S.-ului pînă cînd el, Rîmneanțu, nu-l privește în ochi, ca să vadă cam ce-i prin el, și nu-i pune la încercare știința și iscusința de a munci. A ieșit însă bine și cu cei doi. Ion, cel puțin, e un combiner de elită, lucrează pe un „E 20” cu care recoltează furaje pentru vacile din grija lui taică-său.

Recitesc acum carnetul de note și îmi dau seama că, sus-trase vocii lui Nicolae Rîmneanțu, forței lui de convingere, artei lui de a povesti, aceste note au pierdut iremediabil ceva. Nu, ele nu s-au desumflat, nu s-au schimbat, datele din carnet rîmin, firesc, ele incele, îndetunabile prin realitățile pe care le-au concentrat în sinteza lor. Cu totul pline de interes aceste date, căci n-a fost o joacă să dobîndești, în asprele circumstanțe ale acestui an, cite 4 700 kg de grîu la hectar, cite 4 500 kg de orz iar la porumb, după toate semnele, să treci de 4 000 kg de boabe pe toate cele 3 000 de hectare ale I.A.S.-ului. Și să mai țil, în același timp, o zootehnie tea-fără, raportînd pînă azi, adică pe primele nouă luni ale anului, cite 5 000 de litri de lapte de la fiecare vacă furajată și cite 15 kg de lînă de la fiecare oale. (Nu cumva, s-a întreat și m-a întreat Rîmneanțu, recolia asta de lînă s-ar putea socoti un record, și încă unul nu doar național? I-am promis că-i voi întrea pe specialiști, ceea ce și fac pe această cale.) Cit s-a trudit pentru recoltele anului, ce măsuri s-au luat împotriva secetei (schimbarea structurii hibridizării, accent pe cei timpurii, pregătirea pămîntului, a celor 11 000 de hectare, ca pe un veritabil și uriaș strat de grădina, erbicidarea tuturor suprafețelor, prașile și mecanice, dar și manuale etc.) sint, firește, realități care, chiar și fără arta de povestitor a lui Rîmneanțu, vorbesc cu o elocință a lor. Vorbesc despre

tr-adevăr, un spectacol, este grandiosul spectacol de gală al toamnei, cu protagoniști care-și știu la perfecție rolurile și cu o regie căreia nimic nu-i scapă. Disparate, la diferite distanțe, sau în serii compacte, mașinile par trase înapoi și încolo cu cîmp cu tot, ritmic, ca pe o bandă. O bandă acționată parcă de o singură mină — a cui? A lui Rîmneanțu se odihnește acum pe umărul meu. Acum, Rîmneanțu nu mai vorbește. Acum, ca și mine, privește și tace. Se smulge din contemplare doar cînd și cînd, ca să-i numească pe unul sau pe altul din combineri. Cel de colo, îmi zice (gest spre omul de pe combina cea mai apropiată de noi, siluetă încertă, înțesoată de colbul cîmpiei și-al amurgului), e Filip Schied, un șvab de-aici, din Liebling, om de 50 de ani, combiner de vreo 20, ins dat dracu, știu dumneata ce și-a pus în gînd? Și-a pus în gînd, și nu se ferește s-o spună, chiar dacă unii îl măsoară lung și zîmbească ciudat, să nu coboare din șaua combinei pînă la anii pensiei; adică să atingă un record la care prea puțini mecanicitori se încumetă să viseze! El însă, Filip Schied, o să reziste, e rasă bună, rasă de bănașean decdat de mic la trînta aprigă cu pămîntul. Taică-său a muncit tot aici, a fost șef de fermă, acum „e în pensie”, are 75 de ani. A fost leat cu tatăl lui Rîmneanțu, au făcut armata la Regimentul „36 Artilerie”, dovedindu-se buni și la tun, altfel n-ar fi venit acasă „gradați”, ca și la sapă, altfel n-ar fi dus-o voi-



forța pămîntului și mai cu seamă despre cea a oamenilor. A celor ce l-au trudit și l-au ținut teafăr și încordat sub izbîrile vremii.

Dar cînd îl ascultam pe Rîmneanțu, toate astea căpătau parcă altă aură și altă semnificație. Desigur, faptele trăiesc sigure, cînd trăiesc, iar dorința de a le „sprijini” prin contrarforții interpretării, prin artificii de declamație ori de gestică, prin efecte de proză ori de postură, se poate transforma în reversul ei, poate isprăvi prin a face ca astfel de fapte să apară incredibile sau măcar suspecte. Rîmneanțu posedă însă o altfel de știință, aceea de a-i da cuvîntului vibrație și transparență de membrană, ca să poți vedea și înțelege dincolo de el. Cînd l-am întreat care a fost cel mai greu moment al anului și mi-a răspuns, fără să se gîndească, „la grîu!”, m-am și trezit în lanurile de grîu ale I.A.S.-ului, într-o căldură năprasnică de cuptor, ferindu-mi ochii de femele ocupate cu irigațiile, toate numai o apă, silite să-și schimbe straietele, acolo, în lanul fierbinte, de citeva ori pe zi. Am cules apoi grîul (cifra v-am raportat-o mai sus) și am intrat în porumb. Din nou femele, prinziind „aripile de ploaie” în furci de lemn și opinindu-se să le treacă peste tulpinile de porumb, ca să nu-i rupă porumbului moțul. Cădea peste ele o ninsoare de aur, cădea polenul florilor de porumb, care intra sub basmale, sub ii, aspru ca smirghelul, răzuind pielea pînă la singe. Am isprăvit apoi cu creșterea porumbului, iar acum îl culegem.

Sint ultimele clipe ale culesului și, în tarlaua la care m-a dus Rîmneanțu, spectacolul formațiilor de combine plutînd sub cerul amurgului este, în-

nicește pînă la pdinci bătrîneți. Căci sapa îi dă putere nu numai pămîntului, ci și omului. Și dacă-i vorba de bătrîni, urmează Rîmneanțu, notați-l și pe Mihai Gross, care are 56 de ani și e șeful sectorului mecanic al I.A.S.-ului. Tinerii, îi iau vorba din gură, preferă cu siguranță orașul, Timișoara e doar la o fugă de tractor. Nu-i chiar așa, ripostează Rîmneanțu, chiar pe tarlaua asta lucrează acum doi combineri, Costel Gaiu și Aurel Wagner, care-s de-un leat, iar leatul lor e de 24 de ani.

Tăcem, privim, așteptăm... Ce așteptăm? Desigur, isprăvirea culesului, iar în ce mă privește încă ceva: încă o frumoasă și adevărată poveste spusă de Nicolae Rîmneanțu, agriculter cu faimă și povestitor ce-și ignoră harul. A respins cu sinceră modestie complimentul pe care l-am făcut pe această temă, zicînd că unde s-au mai pomenit povestitor ca Nicolae Rîmneanțu și ascultător ca reporterul care l-a chinut cu întrebări o jumătate de zi? Povestirea, după știința lui, obligă, pe lingă harul celui care o spune, la un anume ritm și la o anume poziție de ascultare. Ritmul e cel al focului molcom care arde iarna în sobă, iar poziția este să stai jos, pe un chilim, cu mîinile sub cap și cu picioarele rînduite sub ge-nunchi, ca în veacul Hanului Ancuței.

Și cum nici una din aceste condiții n-au fost respectate, nu ne mai rămîne, zice Rîmneanțu, decît să așteptăm isprăvirea culesului. Care-i cea mai adevărată și mai frumoasă poveste. O poveste cosmică, petrecîndu-se într-un cosmos stăpinit de țărani.

ILIE PURCARU

**NOUL
PE FIȘA
DE PONTAJ
A FIECĂREI
ZILE!**

Precizări despre „Fungostop”

Sub semnătura dr. ing. R. Constantinescu, director adjunct științific, primim de la INCERC: Ca urmare a informației publicate de către dvs. în nr. 31/02.VIII. a.c. la rubrica „Ultimă oră” privind combaterea mușcăturilor în construcții utilizând produse din seria „FUNGOSTOP”, vă rugăm să înscriați următoarele precizări:

Tehnologia de combatere a mușcăturilor, elaborată de INCERC și ICITPR Ploiești, se aplică cu rezultate bune la clădiri din diferite ramuri industriale, iar în ultima vreme, prin colaborare cu DGDAL — București, se fac experimentări de aplicare a tehnologiei „FUNGOSTOP” la clădiri de locuit. La încheierea pri-

mei etape de cercetare experimentală și a testărilor toxicologice, echipe specializate din cadrul ICRAL-urilor vor putea începe funcționarea locuințelor cu probleme grave de mușcătură a peretilor.

Cercetările vor continua cu rezolvarea unor aspecte de adaptare și ameliorare a tehnologiilor de funcționare, atât profilactic — de prevenire a mușcăturilor în cadrul unor construcții noi, cât și curativ — de combatere a mușcăturilor pe suprafețe afectate de acest fenomen. De asemenea, pe baza unei colaborări între INCERC, ICITPR și CCPALV, se stabilesc sisteme de vopsitorie pe bază de dispersii acrilice, în variante

funcționate cu produse din seria „FUNGOSTOP” și utilizabile ca finisaje lavabile pentru băi și bucatării, urmând ca ulterior să fie abordate și sistemele de vopsitorie pe bază de vopsea de ulei sau alchidice.

Aspectele complexe de stabilire a unor protecții anticorozive funcționate pentru diverse ramuri industriale se soluționează de către specialiștii ai Laboratorului de protecția contra coroziunii al INCERC și al Laboratorului de microbiologie aplicată al ICITPR, ce asigură și asistența tehnică pe bază de contract în perioada inițială a lucrărilor de igienizare, pentru asimilarea de către factorii interesați a tehnologiei optime de funcționare.

Vă mulțumim pentru interesul arătat realizărilor noastre și vă stăm oriind la dispoziție cu date și informații asupra acestei însemnate invenții românești.

CROMEFL, adică ora exactă

...așa a fost botezat ultimul tip de ceas realizat la întreprinderea de mecanică fină, un ceas de mină bărbătesc cu cuarț și afișaj analogic. Foarte modern, el are — „amănuntul” nu este deloc neglijabil când vorbim despre ceasuri — o precizie extrem de mare. Nu are „voie” să se abată cu mai mult de ±2 secunde la trei zile. Testările au arătat însă că el are în funcționare un coeficient de eroare chiar mai mic: aproximativ o secundă la 7 zile. Să recunoaștem că și cei mai pretențioși și mai punctuali dintre noi nu ar avea ce-i reproșa.

Cromef-ul este acționat de un motoras „pas cu pas” alimentat de o baterie de 1,5 volți, baterie care are o longevitate de circa 2 ani. O calitate nici ea de neglijat. Specialiștii între-

prinderii l-au numit analogic, cu cuarț, datorită sistemului de afișaj care folosește ace indicații care la ceasurile clasice și pentru că are în componența lui un oscilator pe cuarț foarte precis în comparație cu oscilatoarele mecanice. Ar mai fi de adăugat că noul tip de ceas este produs în șapte tipuri diferențiate prin forma carcasei și nuanțele coloristice ale cadranelor. Pus deja în vânzare în marile magazine Unirea, Bucur-Obor și Victoria, Cromef-ul costă 475 de lei, indiferent de model. Realizatorii noului tip de ceas sint convingși de funcționarea lui fără „opriri”. Totuși, și neprevăzutul a fost prevăzut. Orice eventuală defecțiune va fi remediată prompt de reprezentanțele Electronica din țară, care vor asigura service-ul.

triei.

Iată ce poate face el:

Sunat din exterior, timp de 14 secunde, robotul se prezintă, cere numele, adresa și numărul de telefon al interlocutorului după care, timp de două minute, înregistrează mesajul. După două minute și 14 secunde, ciclul se încheie. Funcție de lungimea benzii și de durata rezervată mesajului, care evident poate fi modificată după dorința posesorilor, se pot înregistra 30-100 de apeluri.

Un dispozitiv special permite ca la un număr de apeluri, convenit în prealabil cu persoana care urmează să sune, robotul se declanșează și transmite mesajul conservat dinainte pe banda de casetofon.

Robotul mai este prevăzut cu un sistem de acționări automate la distanță. Bunăoară, nu ești acasă și vrei să deschizi radioul, să aprinzi lumina pentru a crea unor evențuali răufăcători iluzia că este cineva acasă, sau să pornești boilerul electric. La ora dorită dai telefon și după un număr oarecare de apeluri robotul îndeplinește comanda.

Dar cele mai mari avantaje pot fi obținute prin folosirea lui în economie: comunicarea

rapidă și la orice oră, fără a immobiliza lângă telefon o secretară sau un ofițer de serviciu, a datelor între întreprinderile coordonatoare și cele satelit, raportate pentru forurile de îndrumare și indicații primite de la acestea. Dimineața sau la revenirea în birou, de pe teren, primitorul găsește conservat pe casetă mesajul primit.

Prin mărirea turajului benzilor transmițătoare și receptoare se poate reduce la aproximativ jumătate timpul de transmitere a mesajelor și, deci, se eliberează în aceeași proporție liniile telefonice.

Mai simplu spus, robotul poate prelua o parte din atribuțiile unei secretare. Cafele, deocamdată, nu știe să prepare, dar, cum spune inginerul Isvoranu, la nevoie ar putea să învețe.

Robotul este în stadiu de bloc integrat, atât cât stă în posibilitățile unui particular. Industrializat, un asemenea robot ar costa puțin mai mult decât un casetofon, ar avea un volum mai mic și, probabil, un design mai reușit.

În robot pot fi încorporate câteva timere de construcție originală care comandă instantaneu oprirea benzii. În faza inițială, pentru această

operațiune s-a încercat celula fotoelectrică dar s-a renunțat la soluție din cauza unei inerții care nu l-a mulțumit pe constructor.

Acum, inginerul Isvoranu lucrează la un sistem original care să permită robotului memorarea a 10—20 de numere de telefon la care, la comandă, să sune până le găsește libere, să facă legătura și să-și anunțe printr-un semnal isprava.

Robotul, realizat numai din piese românești, a fost testat și verificat la Electromagnetica.

Ca orice robot, și acesta a fost conceput în ideea de a ne face viața cotidiană mai ușoară și mai frumoasă și de a contribui la creșterea productivității muncii a personalului indirect productiv din economie. Aduce un câștig de timp și ne micșorează dependența de acest aparat, de multe ori sficșitor și agasant care este telefonul.

Cum împreună cu inginerul Ilie Isvoranu sîntem de acord că prin apariția robotului n-am avea decât de câștigat, îl propunem odată cu realizatorul lui atenției industriei capabile să-l fabrice în serie.

OPREA GEORGESCU

Robotul telefonic al inginerului Isvoranu

● O secretară modernă!

● Boilerul pornit prin... telefon!

● Testarea s-a efectuat la „Electromagnetica”

Ilie Isvoranu din București, Șoseaua Colentina 56, bl. 100, ap. 69, este inginer electronist. Electronica este principala lui pasiune. A pornit, în urmă cu 17 ani, ca muncitor necalificat la Electronica. Apoi a ajuns inginer. Cu alte cuvinte, e stăpîn atît pe practică cît și pe teorie.

Să gîndească și să realizeze un robot telefonic îl preocupă mai de mult.

În urmă cu cîțiva ani, un nevăzător l-a rugat să-i adapteze pentru posibilitățile lui un aparat de radio. Inginerul Isvoranu a completat aparatul cu o claviatură specială pentru recepționarea a 16 posturi fixe. Claviatura suplimentară nu afectează parametrii tehnici și manevrarea normală a aparatului.

Această reușită i-a dat încrederea, să-i spunem așa, de a se ocupa de mai vechea lui idee: robotul telefonic.

La început a fost nevoie de un telefon și de un casetofon. A ieșit din cuplarea acestor aparate un robot oarecum primitiv, din „familia înfi”. Au urmat perfecționările, rezolvarea unor probleme mai delicate. Astăzi, la locuința lui Ilie Isvoranu funcționează un robot pe care părintele lui are curajul să-l propună indus-

...două noțiuni a căror alăturare poate părea, la prima vedere, întîmplătoare. Odată cu dezvoltarea tehnicilor chirurgicale, medicina a descoperit însă în produsele textile un aliat, acestea dovedindu-se extrem de eficiente în înlocuirea unor porțiuni de țesături sau organe bolnave. Pornindu-se de aici, a fost înființată anul acesta la Institutul de cercetări textile o stație-pilot care, în cadrul unui program coordonat de Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie și Academia de Științe Medicale, și-a luat sarcina de a realiza în țară articole textile medicale, implantabile la om. Pentru realizarea acestui program care implică nu numai folosirea unor tehnologii de mare rafinament, dar și severe testări, a fost necesară, bineînțeles, o amplă și minuțioasă colaborare între medici, ingineri chimiști, fizicien și ingineri, textiliști. Căci produsele textile implantabile trebuie să întru-nească aceleași calități ca și țesutul sau organul cărui i se substituie și, în plus, trebuie să nu creeze stări de alergie sau hipersensibilitate, să nu pro-

voace reacții inflamatorii, să nu ducă la cunoscutul fenomen de respingere și să nu fie cancerigene. Cercetările și testările, desfășurate cu grijă, cu maximă grijă, pentru a evita orice risc, au dus la concluzia că, datorită stabilității chimice în mediul apos și în aer, cît și în prezența activității biologice și enzimatice, firele poliesterice tip „Dacron” pot fi folosite cu optime rezultate la realizarea acestor proteze textile. De altfel, chirurgii au confirmat reușita fazei de laborator. Iată câteva din, cum să le spunem?, produsele care au intrat deja în utilizare chirurgicală curentă la Clinica de chirurgie cardiovasculară Fundeni: Protezele vasculare liniare și bifurcate, denumite Artex și, respectiv, Biartex, care s-au dovedit a avea o extensibilitate superioară celor fabricate în alte țări, au fost folosite pînă acum, în operațiunile pe peste 300 de pacienți. 90 de bolnavi cu afecțiuni cardiace poartă valve biologice tip MIVA — Pop D. Popa — realizate dintr-un schelet de poli-propilenă îmbrăcat cu tricot din fire poliesterice pe care este fixată o constituentă biologică provenită de la un porc mistreț. Produse tip „Tricoplast”,

realizate tot din fire poliesterice speciale, au fost folosite la 80 de pacienți pentru realizarea de plastii intra sau extracardiace.

Între o fază înaintată de cercetare și testări clinice pe animale se află o serie întreagă de alte produse. Între acestea, o gamă largă de tricouri sub formă de plase din fire poliesterice din care se realizează un înlocuitor de meninge, proteze rinoplastice, arcade, pavilioane auriculare, plasă susținătoare a mușchilor abdominali și bioproteze vasculare (constituite dintr-un cordon ombilical uman îmbrăcat cu plasă de tricot textil) care au o largă aplicabilitate în protezări arteriale, venoase (prioritate românească) ș.a. Tot în fază de experimentare se află și așa chirurgicală pentru implantarea pe termen lung, iar în colaborare cu Fabrica de ace de tricostat București se preconizează realizarea aței cu ace atraumatice. Specialiștii stației pilot au de asemenea în vedere o colaborare cu Clinica de oftalmologie de la Spitalul Militar Central în vederea producerii și a unui glob ocular din material textil.

Cum spuneam, aceste articole textile medicale sînt rodul

unei strînse și rodnice colaborări la care participă clinici prestigioase (Clinica de chirurgie cardiovasculară Fundeni — prof. univ. dr. doc. Pop D. Popa, dr. Dan Gherghiceanu, Clinica de neurochirurgie „Dr. Marincescu” — prof. univ. dr. doc. Constantin Arseni, dr. Leon Dănilă — Centrul de fonoaudiologie Panduri — prof. univ. dr. Dorin Hociotă, dr. Romeo Călărășu) precum și institute și întreprinderi (ICECHIM, Institutul politehnic din Iași, CCFS, SVIAM, Institutul pentru controlul medicamentelor, Întreprinderea de mase plastice București ș.a.).

Fiecare din produsele enumerate constituie, fără indoială, un succes. Dar specialiștii institutului (inginerii Aristide Dodu, Iulia Petrescu, Aristide A. Dodu, Pia Ciobanu, Eugenia Mărgărit, Cristina Carp) vorbesc despre ele nu cu intenția de a face un bilanț. Ei știu că în superba bătaie pentru viață nu au timp de bilanțuri. Că numai sfidînd ceea ce pare astăzi imposibil, pot obține miine satisfacția de neegalat de a fi ajutați ca mii de oameni să fie re-dați vieții.

ALEXANDRU ȘERBAN

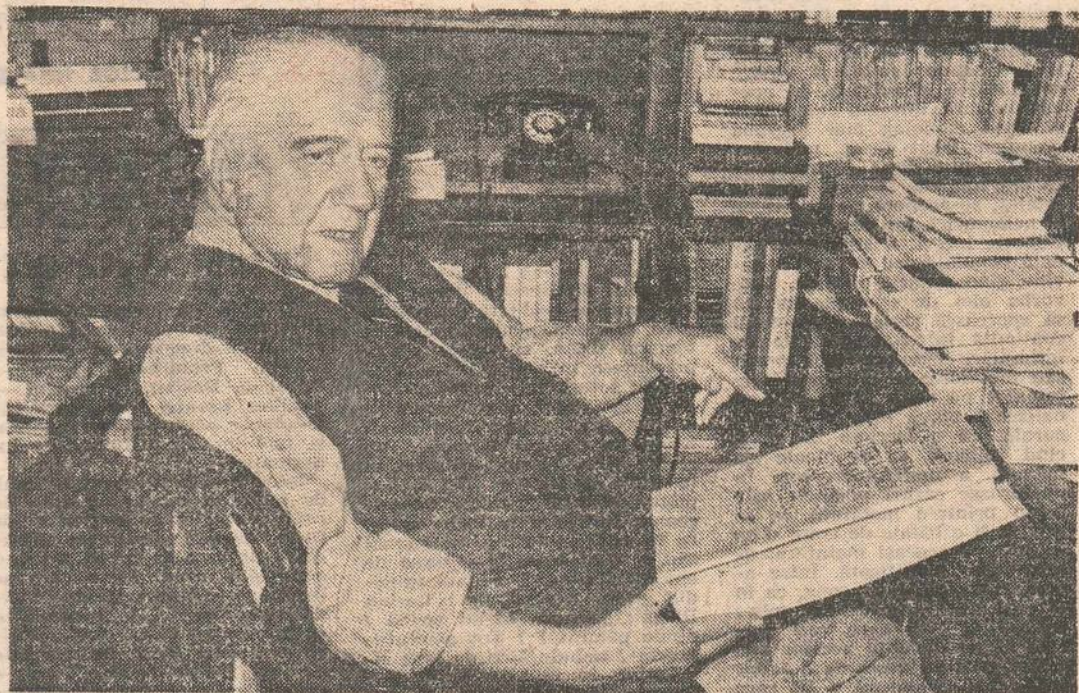
Chirurgia și articolele textile

● Chirurgii au confirmat

reușita fazei de laborator

● Meninge, arcade și urechi din tricot!

Vivat Academia! Vivant Professores!



Magistrul

Mi-aduc bine aminte, în urmă cu vreo douăzeci și cinci de ani, când terminam liceul și încă nu eram decis la ce să dau, la filologie sau la filozofie, hotărîtor a fost detaliul că filologia funcționa, atunci ca și acum, în localul cel vechi al Universității. Unei universități nu-i șade nicăieri mai bine ca-ntr-un local vechi, ori, și mai bine, străvechi. Dar probabil că încă mai ezitam puțin, căci am mai întrebat: și cine-i decan la filologie? Răspunsul m-a îndrumat definitiv pe cărările filologiei: decan era și mi-a fost în toți anii studenției Alexandru Rosetti...

Ce știam eu, elev de liceu, despre Al. Rosetti? Destul de multe, îl citisem primele trei volume din Istoria limbii române, cunoșteam prietenia sa cu G. Călinescu, atât de rodnică pentru literatură românească, prietenia cu ceilalți scriitori, în frunte cu Camil Petrescu, adică fecundul său directorat la „Fundafit”, colaborarea cu Al. Graur, exemplară în lingvistica românească, rolul său atât de important în acordarea lingvisticii românești la pulsul lingvisticii moderne, dar mai presus de toate acestea era încă vie în mintea mea, așa cum este și azi, mirarea cu care am luat cunoștință, din scrierile domniei sale, de definiția limbii române! Da, există o definiție a limbii române, iar cel care s-a încumetat să dea această definiție a fost Alexandru Rosetti: „Limba română este limba latină vorbită în mod neîntrerupt în partea orientală a imperiului roman (...) din momentul pătrunderii limbii latine în aceste provincii și pînă în zilele noastre. Acei care ne-au transmis limba latină, din tată în fiu, în aceste părți dunărene au avut întotdeauna conștiința că vorbesc aceeași limbă — latină — spre deosebire de acei care vorbeau alte limbi. Se poate deci vorbi, în acest caz, de „voința” vorbitorilor de a întrebunța o anumită limbă și nu alta. Nu știu să mai existe altă definiție a limbii române. Inserată în paginile Istoriei limbii române, lucrare de maximă relevanță pentru ceea ce se poate numi sobrietatea stilului științific, a savantului de mară, această definiție genealogică capătă o strălucire pe care nu i-ar fi putut-o da alt context, altă montură. Este impresionantă afirmarea în acest fel apăsată, răspicată, a voinței celor de dinaintea noastră de a vorbi românește, de a fi și rămîne români. Fără detalii, fatal excesive, de etnopsihologie, Al. Rosetti pune ca astfel la îndemina oricui cheia cea mai potrivită pentru înțelegerea „miracolului” românesc: naționalitatea română nu a fost numai un dat moștenit, prin naștere, ci și o opțiune de care s-au învrednicit fiecare generație de înaintași, lăsîndu-ne ca moștenirea cea mai de preț voința lor, voința noastră...

Să mă lerte acad. Al. Rosetti pentru cuvintele de mai sus, pe care le-aș fi vrut mai reținute, dar nu m-am priceput, căci, vai!, domnia sa mi-a fost decan, dar nu și profesor, la catedră. Și lecția deprinsă din citite doar, nu s-a împlinit pînă la capăt, prin lecția vie, de care n-am mai avut parte, căci altul a fost norocul meu, să fiu altcuiva student și elev. Da, generația mea a trăit această științiere, a opțiunii dureroase, care te îndepărta, fără voia ta, de alți mari profesori, atunci cînd alegeai, într-o specializare, între Graur și Rosetti, între Petrovici și Iordan, între Vianu și Călinescu... Cum să nu regreți, oricare și oricît de întemeiată și-ar fi fost opțiunea? !...

Căci în mintea și sufletul studentului, receptacul insetat de lumină și învățătură, se petrece mai toldeana paradoxul concilierii teoriilor celor mai divergente și a personalităților umane oricît de opuse ar fi. Pe toate le împacă filologia, dragostea învățatului, iubirea sa de frumos, de cuvîntul „ce exprimă adevărul”, iar această dragoste stabilește punți peste prăpăstii, adunînd într-un cînt sim-fonic cărțile rînduite în același raft de bibliotecă. Cărți semnate de autori și adresate unor cititori cu toții „născuți întru limba românească”, după fericita formulă a mitropolitului Varlaam.

De aceea azi, cînd cultura românească îl sărbătorește pe acad. Al. Rosetti la împlinirea patriarhalei vîrste de 90 de ani, pe mine mă duce mintea că i-aș face o adevărată bucurie mărturisindu-i că printre cărțile-mi de capăt, nu foarte multe, alături de Istoria limbii române și de Istoria literaturii române — dela origini pînă în prezent, eu am pus și Expresivitatea limbii române... Este privilegiul vîrstei mele și al distanței în timp de a te putea alătura, cu bucuria că au rodit în aceeași brazdă de pămînt din care, firare colțuri de iarbă verde, am răsărit și noi, elevii, studenții și cititorii academicianului Alexandru Rosetti. Din partea tuturor, LA MULȚI ANI FRUMOSI!

ION COJA ■

fotografie de VASILE BLEDEA ■

Conștiința spiritului pururi tinăr

Uneori, în deplasările mele duminicale la munte, mi s-a întîmplat să mă întîlnesc, la capătul unui urcuș, cu un om din părțile locului, care întîmpinîndu-mă cu oarecare sfială, mă întreba ce vîrstă am.

Eu îi răspundeam invariabil că nu-mi cunosc vîrsta, ceea ce îi creștea nedumerirea; iar pentru a evita vreo altă întrebare, îl părăseam pe dată, mîrînd pasul...

Răspunsul meu era sincer, și pot spune că pînă mai deunăzi, cînd am fost informat de a-mi înscrie cu litere de aur milezitul zilei de naștere, numărul anilor acumulați în urma mea nu a constituit niciodată pentru mine vreo preocupare.

După cum vedeți, calea pe care-am străbătut-o, pornită la îndemnuri firești, a fost îndrumată de înaintași cu o pregătire superioară.

În materie de cercetare științifică, am arătat aceluia care mi-au cerut sfatul că cercetarea științifică e în perpetuă devenire, că teoria de astăzi e înlocuită cu cea de mâine și că, atunci cînd un lucru este posibil, orice idee sau soluție trebuie verificată prin experiență, căci știința nu trăiește din adevăr, ci din probă.

A face știință este un lucru lung și greu: pe lingă efortul cerut de studiul în sine, cercetătorul trebuie să se informeze la zi de progresele petrecute pe plan internațional în disciplina sa; pentru a atinge acest scop, este absolut necesar ca el să poată urmări mersul progresiv al științei mondiale, pentru a-și corobora propriile sale opinii cu cele exprimate în cărțile și periodicele străine apărute în anul curent, dacă nu în luna respectivă.

ALEXANDRU ROSETTI ■

Cîntarea României



Marca popularitate
a unui teatru popular

Pagina 15



Teofil Vâlcu:

„Indiferent de rolul care mi se pune la dispoziție, încerc să-i caut profunzimea”

— Putem vorbi aici, că n-avem nici un secret.

— Un secret al teatrului trebuie să existe. Sau măcar al Teatrului Național „Vasile Alecsandri”, unde lucrați de multă vreme.

— După atîția ani de actorie, la Cluj și la Iași, am ajuns să știu bine un singur lucru, că actorul este un om sentimental, docil, dispus să lucreze și să slujească scena. Nu altfel este colectivul ieșean, în care mă simt bine, deși uneori se cam automulțumește. Eu am avut fericirea să fac parte din pilonii Teatrului Național de la

Iași și simt o adevărată mulțumire acum, să văd că stacheta a fost preluată de actori tineri foarte talentați și hotărîți să facă lucruri bune.

— Numai cu actorii nu se face însă teatru!

— E-adevărat. Colectivul acesta în care lucrez și care, v-am spus, e foarte dotat răspunde întotdeauna cu promptitudine tuturor inițiativelor artistice. Ceea ce mă nemulțumește, și nu doar pe mine, ci pe toți colegii mei, este că nu se apelează la regizorii de primă mînă care, aici la Iași, sînt flori rare.

— Cum se descurcă actorul cînd nu lucrează cu-un regizor pe măsură?

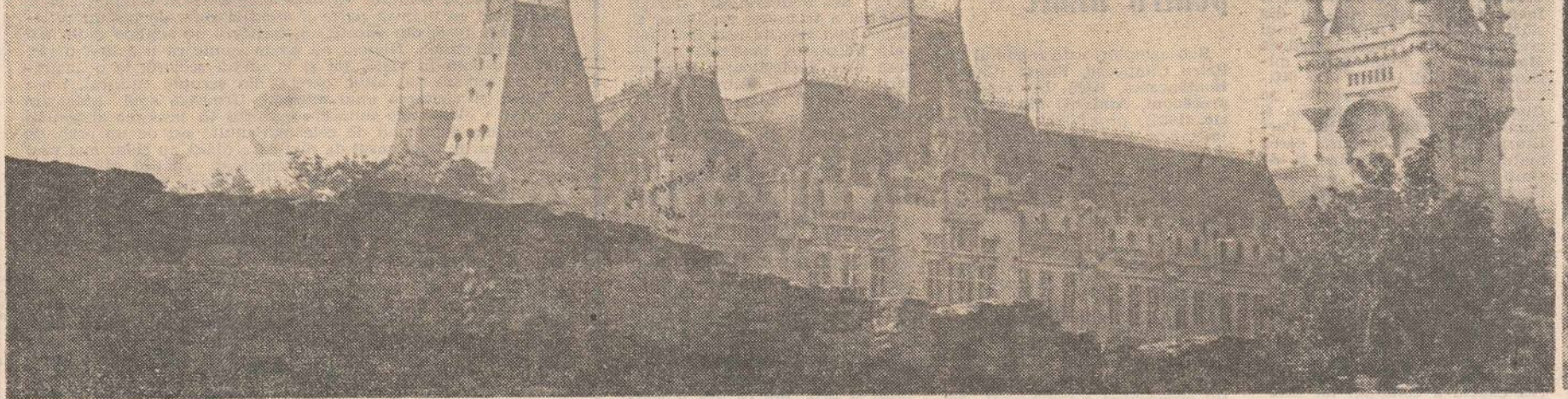
— Încearcă să suplinească prin talent, seriozitate și disciplină, dar cine are ochiul format tot își dă seama. Eu sînt un actor după care vine regizorul, nu mă pot plînge, și asta fiindcă eu mă substitui concepției lui, nu fac nazuri. Cel puțin, așa cred eu. Mie îmi e suficientă o indicație pentru a intra în jocul lui. Nu sînt capricios și

(Continuare în pag. 14)

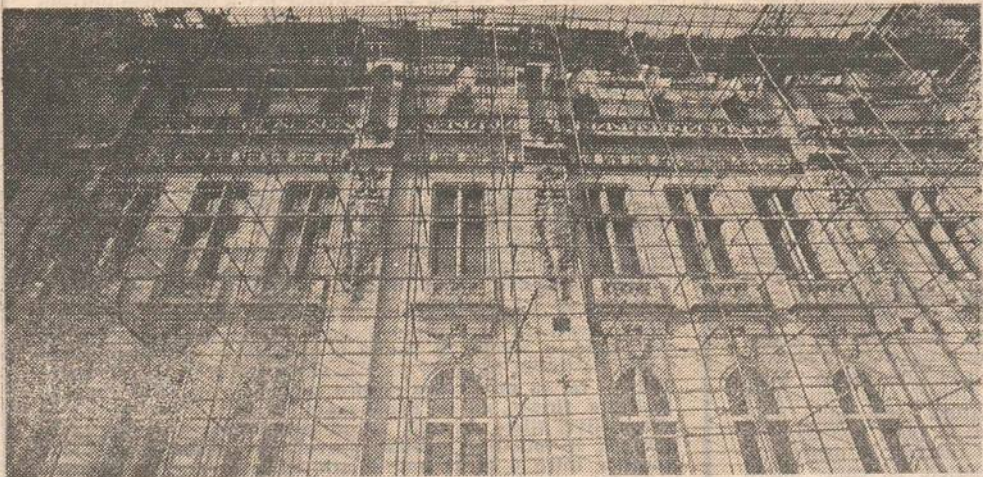
RADU G. ȚEPOSU ■

Sub veghea nestinsă a unui scump testament:

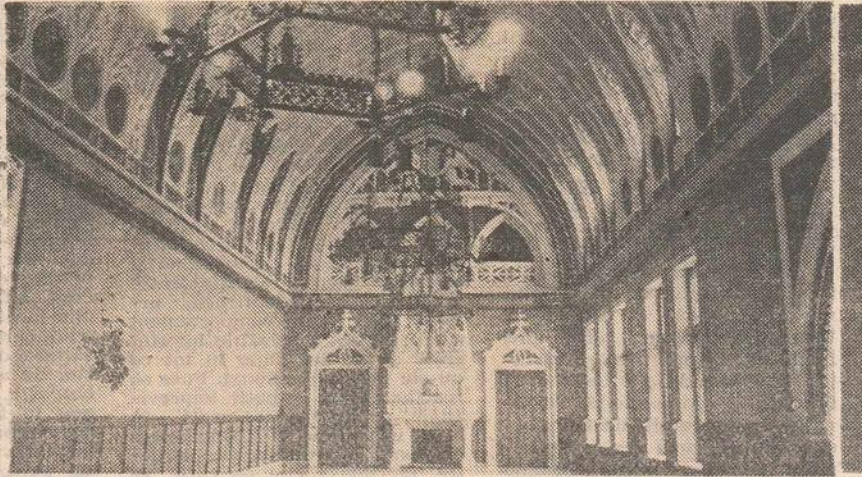
**„Moldova e... a urmașilor voștri
și-a urmașilor urmașilor voștri
în veacul vecilor...”**



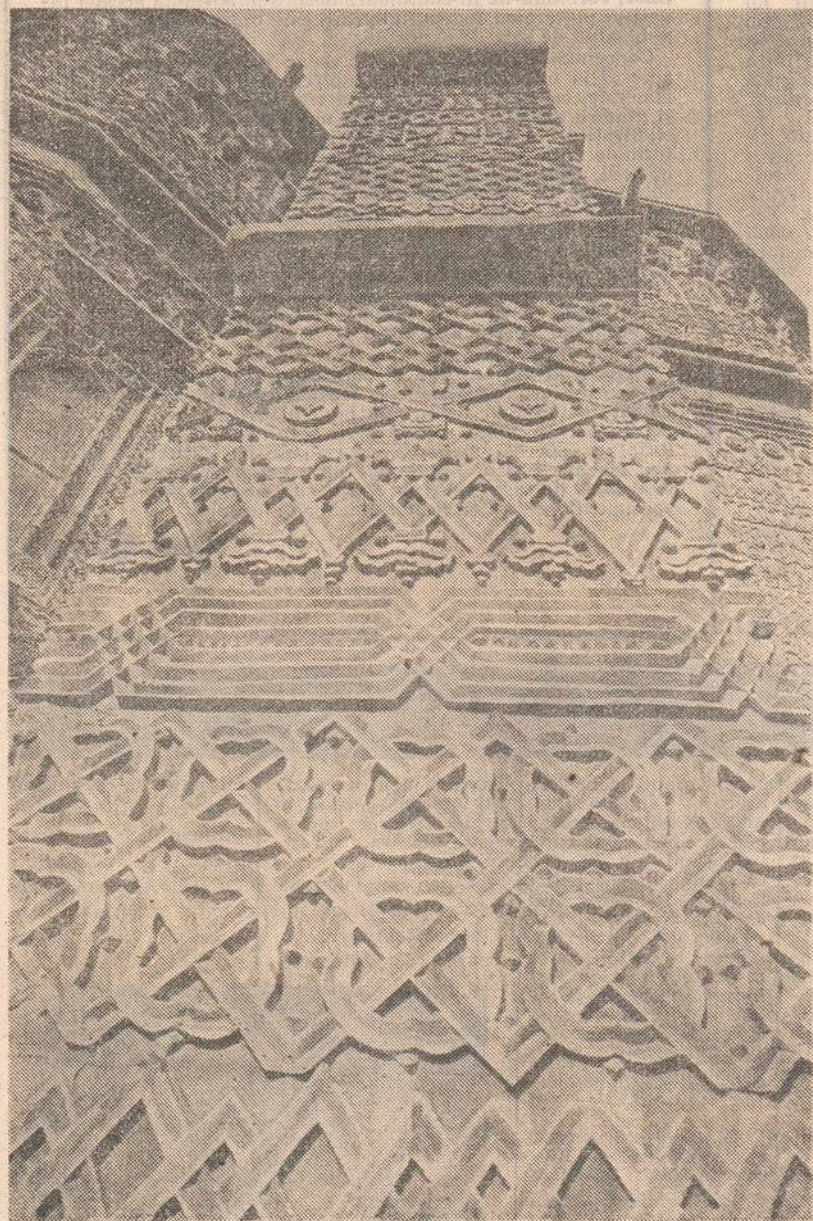
Privire peste vechiul zid al cetății : Palatul Culturii



„Cămașă de oțel” pentru o față nouă



Galeria istoriei din Sala Voievozilor



Filigranul de la Trei Ierarhi

Aproape toate străzile Iașului par să coboare direct în istorie, acolo unde, cu secole în urmă, se clădeau mari instituții de cultură, iar voievozii și scriitorii aveau să-și lege numele de strălucite așezăminte, mărturie ale dragostei lor pentru frumusețile spiritului. Valurile vremii au trecut nu o dată cu violență peste monumentele istorice, însă nici agresiunea năvălitorilor și nici capriciile naturii n-au reușit să distrugă vestigiile acestui colț de țară, fiindcă grija contemporanilor a fost mai puternică decât nepăsarea timpului. Azi, prin intervenția Oficiului județean pentru patrimoniul cultural național, a Secției de sistematizare a consiliului popular județean și a Complexului muzeistic de la Palatul Culturii, cele mai multe din monumente și-au recăpătat înfățișarea de odinioară, fiind restaurate în întregime și puse la adăpost de orice pericol. Superbul Palat al Culturii, construit în 1878, e încă inconjurat de schele, semn că refacerea lui este în toi, însă anumite deficiențe în ritmul de lucru fac să întârzie operația. Aici și-a dat sprijinul și Henri Coandă care a venit în 1920 cu meșterii lui pentru a executa lucrările de ipsoserie durizată și lambriurile, folosind o rețetă proprie pentru beton, din păcate rămasă necunoscută urmașilor. Prin 1952, spun localnicii, era o rușine să vezi șobolanii alergând cu pașii în gură prin încăperile Palatului, dar azi monumentul a început să-și recapete măreția, și aceasta datorită ajutorului pe care numeroase întreprinderi din județ au găsit de cuvânt să-l dea, pentru a readuce acest lăcaș de cultură în lumina lui de început. O minunăție e acum Sala Voievozilor, cu fresce și portrete pictate de Ștefan Dimițescu, în 1932. La adăpost se află și cochetul hotel „Traian”, patronat de UNESCO, un adevărat monument de arhitectură construit de Eiffel, în care turiștii pot simți deoptrivă grandoarea trecutului și confortul prezentului.

La Teatrul național „Vasile Alecsandri”, echipa de tehnicieni condusă de prof. dr. Dinu Moraru, specialistul care și-a adus contribuția și la salvarea Veneției, a reușit să oprească distrugerea clădirii printr-o foarte complicată operație de implantare a unor electrozi. Fiindcă igrasia începuse să deterioreze trainicele ziduri, edilii au căutat degrabă cele mai eficiente so-

luzii, pentru a menține în eternitate acest impunător edificiu, în care cultura românească s-a manifestat în toată plenitudinea ei de mai bine de un secol, îndrumată de mari scriitori precum Kogălniceanu, Alecsandri, Negruzi, Sadoveanu, Topirceanu, Ionel Teodoreanu și Mihail Codreanu. Iașul e un adevărat muzeu în aer liber și tocmai de aceea atenția organizatorilor s-a concentrat asupra tuturor vestigiilor care depun mărturie despre virtuțile trecutului. S-a refăcut integral bojdeuca din Țicău, și aceasta încă mai demult, pentru a păstra viu în amintirea ieșenilor acest loc pitoresc, unde au înflorit o seamă de legende despre autorul Amintirilor din copilărie. S-a renovat și Casa Sadoveanu, care adăpostește un fond antropologic unic, după care au tințit și străinii, mai precis două colecții de crani din mileniul opt, amenajate de poetul Ion Chiriac și de Ion Arhip, directorul Complexului muzeistic de la Palatul Culturii, amândoi oameni întreprizi care au depus eforturi constante pentru aducerea în prezent a trecutului. Pentru a-i familiariza mai eficient pe vizitatori cu valorile arhitectonice din această parte a țării, Ion Chiriac a avut o inspirație inițiativă, aceea de a organiza la intervale regulate de timp o excursie de inițiere sub genericul 100 de kilometri de muzeu, cu vizitarea casei de la Mircești, a Castelului de la Miclăușeni, unde s-a redactat Codicele sturzan, a localităților Hăbășești, Strunga, Tîrgu Frumos, Cucuteni, Cătălina-Cotnari, Hirlău și Flămânzi, toate păstrătoare ale unor prețioase amintiri istorice.

S-a restaurat integral și Casa Dosoftei, devenită Muzeul de literatură al Moldovei, unde se păstrează cea dintâi tiparniță moldavă. Urmind exemplul ieșenilor, Consiliul popular Hirlău a refăcut, prin forțe proprii, clădirea logofătului Tăutu, unde localnicii ambiționează să înființeze o secție de etnografie a muzeului județean. Acțiunea de restaurare continuă și în alte localități ale județului, fiindcă mai peste tot istoria a lăsat urme consistente. Recent, s-a conservat în situ cetatea dacică de la Cătălina-Cotnari, iar casa lui Cuza de la Ruginoasa a fost readusă la o înfățișare proaspătă. Tot aici se depun eforturi pentru reconstituirea trăsăturii domnitorului, pentru ca edificiul să fie integrat în circuitul turistic.

Unul

F. O.

Faptele mari ale industriei mici

În urmă cu paisprezece ani, asta ca să numărăm exact, la Rîmnicu Sărat a luat naștere o cooperativă care se numește simplu: „Arta populară”. Și dacă mulți se îndoiesc că în această zonă a Buzăului nu ar exista o tradiție în ceea ce privește arta populară se înșală. A existat și, în momentul de față, se păstrează tocmai prin ceea ce face această unitate. Și ca să fim mai exacti, cum o spune președinta Anghel Neacșa, cea mai importantă sarcină care revine organizațiilor de partid și celor ale O.D.U.S.-ului este aceea de a valorifica în totalitate întreaga creație folclorică a zonei, de a o transmite lumii intactă și nepoluată. Din acest motiv arta pe care o promovează cooperativa din Rîmnicu Sărat este apreciată și recunoscută în toată lumea. Iar ca să fim și mai exacti mai trebuie să spunem că produsele care se fac aici se vind pe foarte mulți bani. Și fiindcă tot sintem la acest capitol trebuie să mai spunem că din toată valoarea producției, care depășește 55 de milioane, mai mult de optzeci la sută o reprezintă planululătar care se realizează în totalitate și chiar se și depășește din toate punctele de vedere. Cooperativa „Arta populară” din Rîmnicu Sărat are unități în tot județul asta însemnând 25 de secții organizate care numără 1 200 de lucrători dintre care cam 350 sînt cu munca la domiciliu desfășurându-și activitatea în patru ramuri de arti-

zanat: covoare înodate, țesături cu alesături, confecții artizanale și împletituri de răchită. De anul acesta, la acest număr, se va mai adăuga o unitate. Cea de împletituri din pânuse, care, în cel mai scurt timp, o zic specialiștii, va cuceri lumea prin obiectele care, deja, se și găsesc confecționate ca prototipuri. Dacă ar fi să spunem cite-

creație. Există, o precizează președinta o modă a coșului. În momentul de față cei de aici exportă tot felul de coșuri (de bicicletă, pentru fructe, copii, păpuși, cu tot felul de toarte, cu tot felul de forme) în zeci de țări ale Europei și Americii. O permanentă grijă a organizațiilor O.D.U.S. din cooperativa „Arta populară” este de a asigura pentru această secție (se dezvoltă an de an) materia primă. Materia primă care trebuie să se găsească în județ și nu adusă din alte părți. În momentul de față câteva hectare, din pămîntul care nu era de nici o trebuință agriculturii, sînt cultivate cu răchită. Și fiindcă această suprafață nu este suficientă, în sate, chiar lângă locul de muncă, cum ar fi la Ziduri, Boldu, Pogoanele, Bălăceanu, unde există și terenuri mlăștinoase — acestea urmează să fie cultivate cu răchită. La ce să mai gîndesc cei de aici? În primul rînd să se pună în funcțiune o mașină de tors lînă pentru populație, câteva unități pentru vopsitul acesteia, și un vis, care se va realiza curînd, este acela de a cultiva duzi (pe marginea parcelelor de răchită) în ideea de a înlesni creșterea viermilor de mătase. De sigur cînd se va perfecția și se va pune la punct și acest lucru la cooperativa „Arta populară” din Rîmnicu Sărat se va mai putea vorbi de o secție.

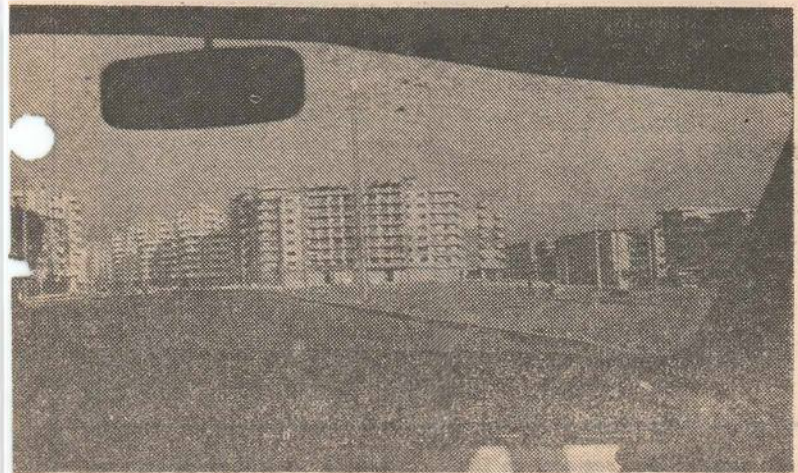
**Există,
s-o recunoaștem,
și o modă
a coșului de nuiete**

va cuvinte despre fiecare secție în parte atunci ar trebui să începem cu cele de covoare. Sînt nouă la număr și de foarte mult timp lina frămîntată de rimnice, prin covoarele pe care le exportă, au fermecat Europa și America. La împletiturile de răchită anual se rulează cam 15-20 de modele. Creația fiind în pas cu producția, impune de cele mai multe ori elementele de plecare în

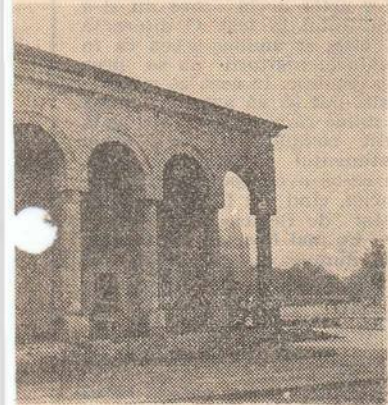
SORIN POSTOLACHE ■



Certificat de timp pentru Moldova



Un scut dacic în viziunea modernă a arhitecților



rele literaturii moldave: isa Dosoftei



Tunelul timpului: Academia Vasiliană

Fotoreportaj de RADU G. ŢEPOSU și PAUL AGARICI ■



Fotografie de VASILE BLENDIA ■

Miraculoasa răchită aducătoare de bani și de prestigiu a prins rădăcini și-n județul Argeș — și nu într-o zonă în care inventivitatea oamenilor trebuia să suplinească sărăcia pămîntului, ci în plină cîmpie, acolo unde nu de puține ori s-au înregistrat producții record de porumb. Cei care au intuit, cu multă vreme înainte de actuala relansare a industriei mici, că mlădioasa plantă poate fi o sursă de substanțiale venituri au fost țărani cooperatori din comuna Recea, mai precis, președintele respectivului C.A.P., Gheorghe Mares. Acesta, un spirit de gospodar mereu conectat la treburile obștii, a văzut cum cultivă răchita prietenii săi silvicultorii, a bătut cu pasul terenurile din comună și nu greu îi va fi fost să constate că acolo în lunca Teleormanului, nu puține sînt locurile în care nu poate crește nimic altceva decît răchită. Suprafețele acestora, însumate, au alcătuit o plantație ce avea inițial, în 1974, vreo 3 hectare, a căror producție de răchită neprelucrată a fost vindută timp de trei ani unor întreprinderi de profil. Chiar dacă și așa se obțineau venituri de peste 30 000 lei dintr-un hectar de răchită, prin prelucrarea ei s-ar fi obținut, cum bine a calculat președintele, de cel puțin zece ori mai mult. Drept pentru care, în paralel cu extinderea suprafețelor cultivate, președintele C.A.P.-ului s-a îngrijit și de formarea unui nucleu de meseriași în prelucrarea răchitei. Acum, la C.A.P. Recea există o secție în toată regula în care lucrează 60 de membri operatori care se ocupă de prelucrarea și valorificarea integrată a întregii producții de răchită de pe cele 15 hectare cultivate cu această plantă. Aici se confecționează anual peste 20 000 de piese de împletituri, în 40 de

repere sau simboluri dintre cele mai ingenioase, avînd o valoare totală de peste 4 milioane de lei. Intreaga producție merge la export, prin intermediul I.C.E. „Mercur” București.

Împletiturile nu reprezintă singurul punct forte al C.A.P. Recea — ele au doar ponderea cea mai mare în cadrul unui sector de activitate industrială și prestări servicii care se mai ocupă, între altele, cu timplărie, dulgherie, prefabricate, transporturi etc. C.A.P. Recea

**Un C.A.P. unic
în felul său**

este singurul din județ care desfășoară o asemenea activitate de industrie locală și prestări servicii, prin care-și completează veniturile realizate din activitatea agricolă propriu-zisă, unde, cum spuneam, se află baza întregii munci, nu de puține ori incununată cu producții agricole record. Pe lângă terenurile agricole (4 500 ha) și sectorul zootehnic (1 000 de bovine și 1 500 de ovine), acest C.A.P. — unul din primele înființate în Argeș — mai trece astăzi la activul său o crescătorie de păsări (2 000 de rațe pentru reproducție), cu stație proprie de incubație, o păstrăvărie (cu o producție de peste 40 000 bucăți pe an), precum și ciupercării amenajate în grajduri și în spațiile de depozitare, pe perioada verii, cînd animalele sînt la pășunat. Este evidentă orientarea pe care președintele C.A.P.-ului a imprimat-o întregii munci din cooperativă — aceea de a valo-

rifica la maximum resursele existente, de a diversifica munca și ocupațiile țăranilor cooperatori în funcție de ceea ce ei pot face mai bine, astfel încît întreaga obște să prospere, chiar în ani agricoli mai slabi, cum este și cel în curs, cînd o oarecare minus înregistrat față de producțiile agricole planificate poate fi suplinit, în latura sa valorică, de beneficiile înregistrate la alte capitole. De pildă, numai secția de împletituri aduce un beneficiu anual de peste 2 milioane lei, tendința fiind ca, prin creșterea producției fizice la industria mică, beneficiile în urma acestei activități să ajungă în scurt timp la 4 milioane de lei.

Sînt mari șanse să se ajungă aici, mai ales că la împletituri toate operațiunile tehnologice se fac în cadrul secției — singurul aport exterior fiind nitrolacul, diluantul și, uneori, culele care se cumpără de la fondul pieții. În rest, e treaba talentaților meșteri în ale împletitului, ocupație pe cit de nouă pe atît de rodnică în care excelează Marcu Niculina, Catrina Maria, Preda Dumitra, Oprescu Ion, Rădulescu Zamfir, Cirstea Gherghina, Negru Anghelina și încă mulți alții din ale căror miini ies adevărate bijuterii ce pot fi întilnite în casele Europei. Scinteia de inspirație a președintelui Gheorghe Mares este întreținută cu pasiune și pricepere de Ion Tănase, șeful sectorului de activități industriale și prestări servicii și, nu în ultimul rînd, de eleganța și discreția Doinei Manolache, aflată mereu în căutarea unor noi modele care să treacă grabnic din expoziția de prototipuri în producția de serie și de aici în uzul beneficiarilor.

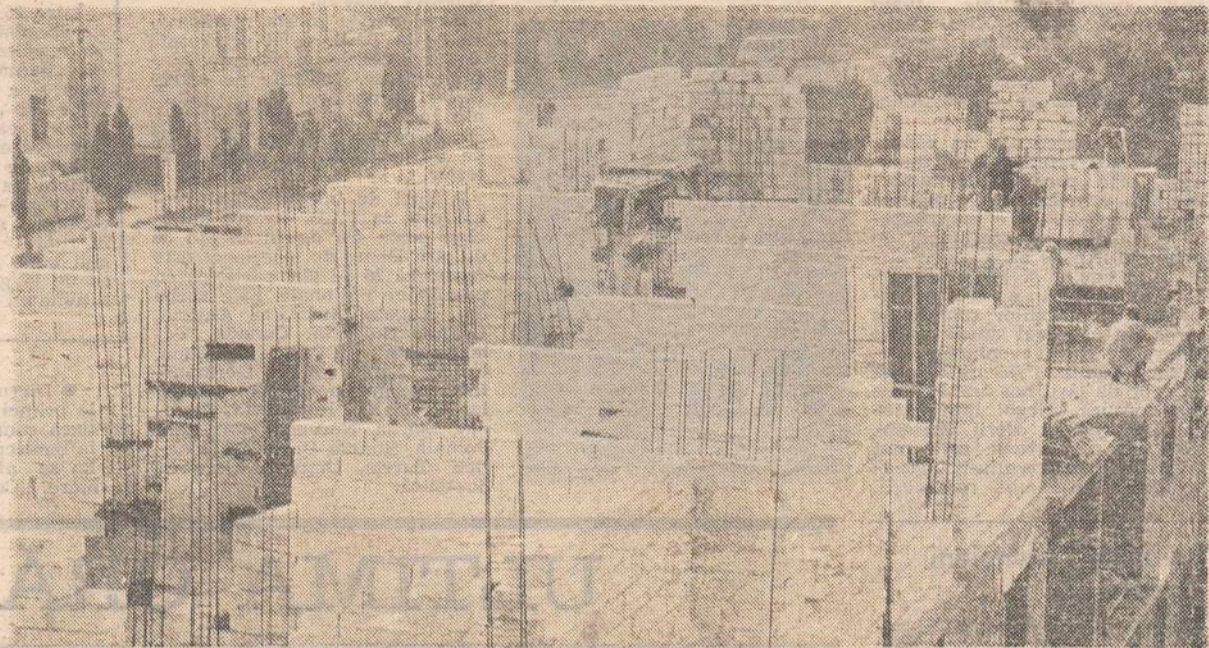
OCTAVIAN ȘTIREANU ■

Reporterul ILIE PURCARU
și fotoreporterul PAUL AGARICI
vă prezintă :

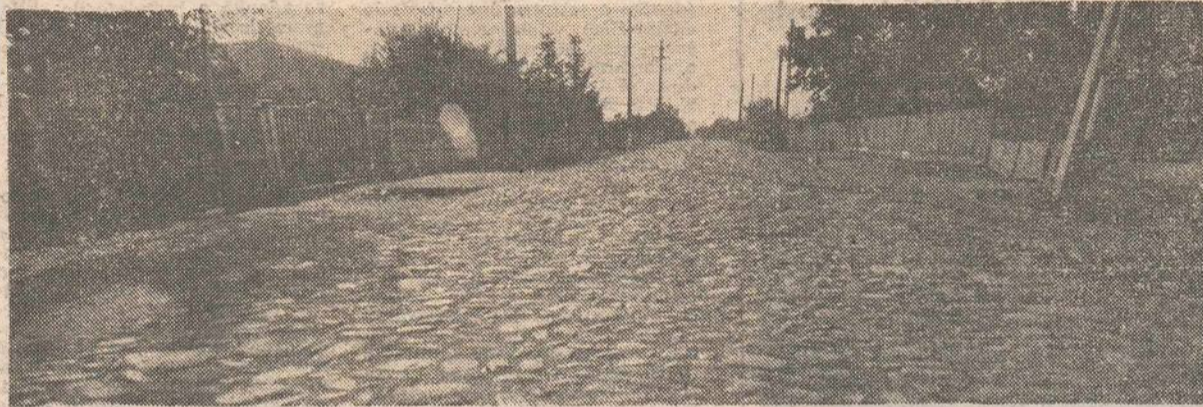
Ulița tractoriștilor

E foarte frumoasă Jilava, comuna din marginea Bucureștilor — primăria Ileana Vișu are de ce să fie mândră! —, cu industriile ei moderne, dominate de Combinatul de cauciuc, articulate ca o șiră vertebrală a așezării și flancate de esplanade de blocuri și edificii social-culturale de cea mai contemporană ținută arhitectonică. Motivele civilizației citadine migrează sau se revelează simultan, fără nici o opreliște și uneori fără nici o deosebire, între metropolă și mica așezare de grădinari și de crescători de vite.

În scriptele primăriei din Jilava, străzii din titlul nostru i se spune „Strada Ciulini”. Toponimistică veche, nume care s-a desprins de mult de purtător, palid ecou din bărăganele lui Panait Istrati, din lumea cărora n-a mai rămas nici amintirea amintirilor. E o stradă nu foarte lungă, dar cu o densitate de case frumoase, de gospodării țărănești împodobite cu scumpe adaosuri de uz țirgoveț, care, fără s-o singularizeze în peisaj, îi dau totuși un „ce” aparte. Ca să n-o mai lungim, acestei străzi i se mai spune azi și „Ulița tractoriștilor”, căci mulți dintre locatarii ei, stăpînii unora dintre cele mai tefere și mai arătoase gospodării, sînt tractoriștii Secției de mecanizare a locului, aparținătoare de S.M.A. Măgurele, și tractoriștii-rutieriști ai C.A.P.-ului din comună. Ei se numesc Ion Vlăduț, Ilie Ene, Stan Pirvan, Marin Stancu, Marin Dobra, Gogu Girbăceanu, Petre Ciobanu, Ion Negoită, Mihai Andronic ș.a., iar povestea lor și a caselor pe care le stăpinesc iese din granițele obișnuitului, propunîndu-se ca o inedită pagină despre viața mecanizatorilor din Cimpia Română.



Jilava de mine, văzută dinspre azi



O stradă de sat românesc — o poartă deschisă spre nesfîrșirile mănoase ale cimpiei



Maria (din Bihor) și Viorel (din Cluj) au întemeiat o familie aici, în inima Bărăganului

S-a întimplat în urmă cu vreo 15 ani. Pe vremea aceea, președintele C.A.P.-ului din Jilava, Vasile Voicu, era, cum însuși ne povestește, „nou în funcție”, și, printre multele și aprigele probleme de care se tot ciocnea (de fapt se izbea, și încă la modul crunt, făcîndu-și, zice, cucuie, în timp ce „problema” rămînea în picioare, ca o piatră legată de picioarele obștii), era și cea a forței de muncă, a mecanizatorilor în primul rînd. Cine să se facă tractorist aici, pe asfalt, la o bătaie de praștie de inima Capitalei? Cine să zică da, aferim, e mult mai bine să călărești tractorul zi-lumină, prin arșite și prin plozi, decît să lucrezi leguuite opt ore într-o hală industrială, cu leafa leafă, nesupusă regiei capricioase a anotimpurilor? Dezbătută pe toate fețele și la toate nivelele (primărie, Trust S.M.A. Consiliu popular al municipiului București), problema n-a lăsat să se străvadă decît o singură, și pentru mulți subțire, dacă nu chiar părelnică rază de rezolvare: „import” de tractoriști din alte locuri și stabilizarea lor în Jilava. Stabilizare însemnînd, nu în ultimul rînd, loc de casă (pus la dispoziție de C.A.P.) și ajutor cu meșteri și materiale de construcție. Acestea fiind zise și mai ales hotărîte și parafate, s-au trimis emisari buni de gură, înarmați și cu acte doveditoare că vorbele nu le sînt numai vorbe, spre alte zări ale țării, spre locuri cu pămînt mai pușin, mai sărac și mai rece, dar cu oameni mai mulți și cu inimi arzînd pentru viața cimpiei. Așa au apărut în Jilava un Ion Vlăduț și un Ilie Ene, de fel din Stoenesti, o comună dinspre partea Giurgiului, așa a apărut un Petre Ciobanu, venit tocmai din obcinele Sucevei, un Mihai Andronic, tot moldovean; au mai picat apoi și niște ardeleni, alcătuiindu-se o Secție de mecanizare cu oameni netemători de muncă și nesimțitori la ispita orașului. „Ulița tractoriștilor” s-a născut odată cu secția și cu rezultatele ei. Adică noii veniți, văzînd că pămîntul Jilavei le răsplătește eforturile s-au decis să rămîn aici.

E frumoasă și totuși bizară această uliță, în care case cu idilice cerdacuri de lemn ori cu „moderne” verande de sticlă, cu largi grădini și cu „Dacii” în curte (ca la Vlăduț, ca la Stancu Marin și ca la alții), cu acareturi masive, cu grajduri și cu cotețe, se încheagă într-o

surprinzătoare unitate stilistică, finind de canonul arhitectonic al locului, deși stăpînii sînt veniți din toate cele patru vînturi. Dar ei s-au și constituit de-acum într-o familie, o familie cu tradițiile și cu legile ei, în care particularitățile, culorile și accentele s-au convertit într-o calitate nouă.

Și aceasta a fost doar începutul. Odată rezolvată „criza tractoriștilor” a răbufnit, nu mai puțin acută într-un C.A.P. cu destule vite, și încă dintre cele mai spornice și mai scumpe (Brune de Maramureș și Siementhal), „criza zootehniștilor”, și ei greu de găsit pe asfalt. Un bloc cu etaj, ridicat chiar vizavi de grajduri, a adunat în apartamentele lui 33 de familii de îngrijitori și de mulgători, aduși din locuri în care nevoia lor se simțea mai puțin. S-a alcătuit deci și aici o familie, familiuțe și neamuri; doar ghivecele cu flori de la geamuri ce mai dau seama despre obirșia locatarilor, unii veniți din Oltul cu mușcate și nalbe (ca Zaharia Asan), alții de prin Vasluiul cu iriși și cu bujori (ca Emilia Apreotesei), alții de prin Ardealul în care la preț sînt mai ales tufănicile și trandafirii (ca familia Maria și Viorel Covaci). De fapt, această ultimă familie aici s-a constituit, Maria fiind de fel din Bihor, Viorel din Cluj. Au cinci copii, doi băieți și trei fetițe, cu acte de naștere înregistrate la Jilava.

Și lucrurile nu se sfîrșesc nici aici. Chiar lângă sediul C.A.P.-ului e în plină construcție un cvartal de blocuri-vile (84 de apartamente vor fi gata anul acesta, alte vreo 20 la anul), arhitecturi zimbitoare, răsfațate în motive și forme tradiționale, de fapt niște „vile rustice”, cu ziduri de cărămidă, cu acoperișuri „în patru ape” și balcoane din lemn lăcuit și fier ondulat. Vor locui și aici, cadre calificate, de trebuință unei mari și ambițioase comune cum e Jilava.

Orice poveste ascunde în ea o morală, iar morală povestii noastre — ghici ciupercă! — nu poate fi decît aceea pe care ne-o spune cel ce ne-a însoțit prin comună, înimosul și competentul inginer șef al C.A.P.-ului, Petru Cesni: că, dacă vrei, poți să te plîngi că n-ai forță de muncă, specialiști în viața pămîntului și a satului. Iar dacă nu vrei, iei măsurile care trebuie și nu te plîngi.



„Raportăm: 84 de noi apartamente pentru specialiștii comunei vor fi gata pînă la sfîrșitul anului!”



Pe „Ulița tractoriștilor”, în acest ceas de cumpănă a zilei și a trudei, au rămas numai ei, cei prea mici sau prea vîrstnici